

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

της 16ης Δεκεμβρίου 2020*

«Ανταγωνισμός – Ένωση επιχειρήσεων – Αγώνες παγοδρομίας ταχύτητας – Απόφαση που διαπιστώνει παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ – Κανονιστική ρύθμιση αθλητικής ομοσπονδίας – Στάθμιση μεταξύ του δικαίου του ανταγωνισμού και της ιδιαιτερότητας του αθλητισμού – Αθλητικά στοιχήματα – Αθλητικό διαιτητικό δικαστήριο – Κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων – Εδαφικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ – Περιορισμός του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου – Διορθωτικά μέτρα»

Στην υπόθεση T-93/18,

International Skating Union, με έδρα τη Λωζάννη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον J.-F. Bellis, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους H. van Vliet και G. Meessen και την F. van Schaik,

καθής,

υποστηριζόμενης από

τον **Mark Jan Hendrik Tuitert**, κάτοικο Hoogmade (Κάτω Χώρες),

τον **Niels Kerstholt**, κάτοικο Zeist (Κάτω Χώρες),

και

την **European Elite Athletes Association**, με έδρα το Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες),

εκπροσωπούμενων από τους B. Braeken και J. Versteeg, δικηγόρους,

παρεμβαίνοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

με αντικείμενο προσφυγή, δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, με αίτημα την ακύρωση της απόφασης C(2017) 8230 final της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 2017, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (υπόθεση ΑΤ/40208 – Κανόνες επιλεξιμότητας της Διεθνούς Ένωσης Παγοδρομίας),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Gervasoni, πρόεδρο, L. Madise, P. Nihoul, R. Frendo (εισηγήτρια) και J. Martín y Pérez de Nanclares, δικαστές,

γραμματέας: E. Αρτεμίου, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Ιουνίου 2020,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

I. Ιστορικό της διαφοράς

A. Η International Skating Union

- 1 Η International Skating Union (Διεθνής Ένωση Παγοδρομίας, στο εξής: προσφεύγουσα ή ISU), είναι η μόνη αναγνωρισμένη από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή (ΔΟΕ) διεθνής αθλητική ομοσπονδία αρμόδια για τη ρύθμιση και τη διαχείριση της καλλιτεχνικής παγοδρομίας και της παγοδρομίας ταχύτητας σε παγκόσμιο επίπεδο.
- 2 Η προσφεύγουσα αποτελείται από τις εθνικές ομοσπονδίες που διαχειρίζονται την καλλιτεχνική παγοδρομία και την παγοδρομία ταχύτητας σε εθνικό επίπεδο (στο εξής: μέλη). Οι τελευταίες αποτελούνται από τοπικούς συλλόγους και ενώσεις παγοδρομίας, των οποίων οι αθλητές, ως μεμονωμένα μέλη, ασχολούνται επαγγελματικά με την παγοδρομία ταχύτητας ή την καλλιτεχνική παγοδρομία.
- 3 Η προσφεύγουσα ασκεί επίσης εμπορική δραστηριότητα κατά το μέρος που διοργανώνει τους σημαντικότερους διεθνείς αγώνες παγοδρομίας ταχύτητας, των οποίων έχει όλα τα δικαιώματα. Οι διεθνείς αγώνες που διοργανώνει η προσφεύγουσα περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, τα ευρωπαϊκά και τα παγκόσμια πρωταθλήματα παγοδρομίας ταχύτητας μεγάλης πίστας και μικρής πίστας, το παγκόσμιο κύπελλο παγοδρομίας ταχύτητας μεγάλης πίστας και το παγκόσμιο κύπελλο παγοδρομίας ταχύτητας μικρής πίστας. Επιπλέον, οι αγώνες παγοδρομίας ταχύτητας των χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων διοργανώνονται από την προσφεύγουσα υπό τη μορφή διεθνών αγώνων.

B. Οι θεσπισθέντες από την προσφεύγουσα κανόνες

- 4 Ως φορέας επιφορτισμένος με τη διαχείριση της καλλιτεχνικής παγοδρομίας και της παγοδρομίας ταχύτητας σε παγκόσμιο επίπεδο, η προσφεύγουσα είναι υπεύθυνη, μεταξύ άλλων, για τον καθορισμό των κανόνων συμμετοχής τους οποίους υποχρεούνται να τηρούν τα μέλη της καθώς και οι παγοδρόμοι σε ατομικό επίπεδο.
- 5 Οι θεσπισθέντες από την προσφεύγουσα κανόνες εξειδικεύονται στο καταστατικό της, το οποίο περιλαμβάνει τη «συστατική πράξη» και τις διαδικαστικές διατάξεις, τους γενικούς και ειδικούς κανονισμούς, τους τεχνικούς κανόνες, τον κώδικα δεοντολογίας, τους κανόνες για την καταπολέμηση της φαρμακοδιέγερσης (ντόπινγκ), τους κανόνες σχετικά με τις διαδικασίες για την καταπολέμηση της φαρμακοδιέγερσης (ντόπινγκ) και όλες τις ισχύουσες ανακοινώσεις της προσφεύγουσας.
- 6 Μεταξύ των κανόνων αυτών, οι κανόνες 102 και 103 των γενικών κανονισμών της προσφεύγουσας (στο εξής: κανόνες επιλεξιμότητας) καθορίζουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι παγοδρόμοι μπορούν να συμμετέχουν σε αγώνες παγοδρομίας ταχύτητας και καλλιτεχνικής παγοδρομίας που εμπíπτουν στη δικαιοδοσία της προσφεύγουσας. Από το 1998, οι κανόνες επιλεξιμότητας προβλέπουν ένα «συνολικό σύστημα προέγκρισης» (στο εξής: σύστημα προηγούμενης έγκρισης), σύμφωνα με το οποίο οι παγοδρόμοι μπορούν να συμμετέχουν μόνο σε αγώνες εγκεκριμένους από την προσφεύγουσα ή από τα μέλη της, οι οποίοι διοργανώνονται από εξουσιοδοτημένους από την προσφεύγουσα εκπροσώπους και δυνάμει των κανονισμών της. Για τους σκοπούς της υπό κρίση υποθέσεως, λαμβάνονται υπόψη οι κανόνες επιλεξιμότητας ως είχαν τον Ιούνιο του 2014 (στο εξής: κανόνες επιλεξιμότητας του 2014) και τον Ιούνιο του 2016 (στο εξής: κανόνες επιλεξιμότητας του 2016).
- 7 Όσον αφορά τους κανόνες επιλεξιμότητας του 2014, από τον συνδυασμό του κανόνα 102, παράγραφος 2, στοιχείο c, και παράγραφος 7, και του κανόνα 103, παράγραφος 2, προκύπτει ότι, σε περίπτωση συμμετοχής σε αγώνες μη εγκεκριμένους από την προσφεύγουσα ή από ένα από τα μέλη της, οι επαγγελματίες παγοδρόμοι και οι εκπρόσωποι της προσφεύγουσας υπέκειντο σε κύρωση ισόβιου αποκλεισμού από όλους τους αγώνες που διοργάνωνε η προσφεύγουσα.
- 8 Κατά τον κανόνα 102, παράγραφος 1, στοιχείο a, σημείο i, όπως ίσχυε το 2014, ένα πρόσωπο «έχει το προνόμιο της συμμετοχής στις δραστηριότητες και στους αγώνες που εμπíπτουν στην δικαιοδοσία της ISU εφόσον το πρόσωπο αυτό τηρεί τις αρχές και τις πολιτικές της ISU, όπως διατυπώνονται στο καταστατικό της ISU».
- 9 Ο κανόνας 102, παράγραφος 1, στοιχείο a, σημείο ii, όριζε από το 2002 ότι «η προϋπόθεση επιλεξιμότητας [είχε] σχεδιαστεί για τη διασφάλιση της προσήκουσας προστασίας των οικονομικών και λοιπών συμφερόντων της ISU, η οποία χρησιμοποιεί τα έσοδά της για τη διαχείριση και την ανάπτυξη των αθλημάτων της ISU καθώς και για τη στήριξη ή το όφελος των μελών της ISU και των παγοδρόμων τους».
- 10 Τον Ιούνιο του 2016, οι κανόνες επιλεξιμότητας αναθεωρήθηκαν με σκοπό, μεταξύ άλλων, την τροποποίηση των κανόνων σχετικά με την επιβολή κυρώσεων. Πλέον, δυνάμει του κανόνα 102, παράγραφος 7, οι κυρώσεις σε περίπτωση συμμετοχής των αθλητών σε μη εγκεκριμένους από την προσφεύγουσα αγώνες που εμπíπτουν στη δικαιοδοσία της καθορίζονται σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παράβασης. Το σύστημα προβλέπει προειδοποίηση σε περίπτωση πρώτης παράβασης, κύρωση αποκλεισμού έως 5 έτη σε περίπτωση εξ αμελείας συμμετοχής σε μη εγκεκριμένους αγώνες, κύρωση αποκλεισμού έως 10 έτη σε περίπτωση συνειδητής συμμετοχής σε

μη εγκεκριμένους αγώνες και, τέλος, κύρωση ισόβιου αποκλεισμού για πολύ σοβαρές παραβάσεις και, ειδικότερα, σε περίπτωση συμμετοχής σε μη εγκεκριμένους αγώνες οι οποίοι θέτουν σε κίνδυνο την ακεραιότητα και τη δικαιοδοσία της προσφεύγουσας.

- 11 Επιπλέον, η αναφορά στην προσήκουσα προστασία των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας, που περιλαμβάνεται στους κανόνες επιλεξιμότητας του 2014, απαλείφθηκε από το κείμενο του 2016. Ο νέος κανόνας 102, παράγραφος 1, στοιχείο a, σημείο ii, ορίζει πλέον ότι «η προϋπόθεση επιλεξιμότητας έχει σχεδιαστεί για τη διασφάλιση προσήκουσας προστασίας των ηθικών αξιών, των καταστατικών σκοπών και άλλων εννόμων συμφερόντων» της προσφεύγουσας, «η οποία χρησιμοποιεί τα έσοδά της για τη διαχείριση και την ανάπτυξη των αθλημάτων της ISU καθώς και για τη στήριξη ή το όφελος των μελών της ISU και των παγοδρόμων τους».
- 12 Επισημαίνεται ακόμη ότι, από τις 30 Ιουνίου 2006, το άρθρο 25 της συστατικής πράξης της προσφεύγουσας (στο εξής: κανονισμός διαιτησίας) προβλέπει τη δυνατότητα των παγοδρόμων να ασκούν προσφυγή κατά αποφάσεως περί μη επιλεξιμότητας μόνον ενώπιον του Tribunal arbitral du sport (Αθλητικού διαιτητικού δικαστηρίου, στο εξής: TAS) με έδρα τη Λωζάννη (Ελβετία).
- 13 Στις 25 Οκτωβρίου 2015, η προσφεύγουσα δημοσίευσε την ανακοίνωση αριθ. 1974, με τίτλο «Ανοικτοί διεθνείς αγώνες», η οποία καθορίζει τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται για τη λήψη έγκρισης για τη διοργάνωση ανοικτού διεθνούς αγώνα στο πλαίσιο του συστήματος προηγούμενης έγκρισης. Η διαδικασία αυτή ισχύει τόσο για τα μέλη όσο και για τους τρίτους διοργανωτές.
- 14 Η ανακοίνωση αριθ. 1974 προβλέπει ότι όλοι οι εν λόγω αγώνες πρέπει να έχουν προηγουμένως εγκριθεί από το συμβούλιο της προσφεύγουσας και να διοργανώνονται σύμφωνα με τους κανόνες της. Όσον αφορά την προθεσμία για την υποβολή αίτησης χορήγησης έγκρισης, η εν λόγω ανακοίνωση διακρίνει μεταξύ μελών και τρίτων διοργανωτών. Συγκεκριμένα, οι τρίτοι διοργανωτές πρέπει να υποβάλουν τις αιτήσεις τους τουλάχιστον έξι μήνες πριν από την προβλεπόμενη για τους αγώνες ημερομηνία, ενώ η προθεσμία αυτή περιορίζεται σε τρεις μήνες για τα μέλη.
- 15 Επιπλέον, η ανακοίνωση αριθ. 1974 απαριθμεί μια σειρά γενικών, οικονομικών, τεχνικών, αθλητικών και δεοντολογικών απαιτήσεων με τις οποίες οφείλει να συμμορφώνεται ένας διοργανωτής. Κατ' αρχάς, από την ανακοίνωση αυτή προκύπτει ότι κάθε αίτηση χορήγησης έγκρισης πρέπει να συνοδεύεται από τεχνικές και αθλητικές πληροφορίες, όπως πληροφορίες σχετικές με τον τόπο διεξαγωγής των αγώνων και με το ποσό στο οποίο ανέρχονται τα βραβεία που θα απονεμηθούν, καθώς και από γενικές και οικονομικού χαρακτήρα πληροφορίες, όπως, μεταξύ άλλων, τα επιχειρηματικά σχέδια, ο προϋπολογισμός και η προβλεπόμενη τηλεοπτική κάλυψη της εκδήλωσης. Στη συνέχεια, προς συμμόρφωση με τις δεοντολογικές απαιτήσεις, ο διοργανωτής και κάθε πρόσωπο που συνεργάζεται με αυτόν υποχρεούνται να υποβάλουν δήλωση με την οποία βεβαιώνουν ότι αποδέχονται τον κώδικα δεοντολογίας της προσφεύγουσας και, ιδίως, ότι δεσμεύονται να μη συμμετέχουν σε δραστηριότητες που σχετίζονται με στοιχήματα. Τέλος, η ανακοίνωση αριθ. 1974 ορίζει ότι η προσφεύγουσα διατηρεί το δικαίωμα να ζητεί πρόσθετες πληροφορίες για καθεμία από τις εν λόγω κατηγορίες απαιτήσεων.
- 16 Όσον αφορά ειδικότερα τις δεοντολογικές απαιτήσεις, το άρθρο 4, στοιχείο h, του κώδικα δεοντολογίας της προσφεύγουσας ορίζει, από τις 25 Ιανουαρίου 2012, ότι όλοι όσοι συνεργάζονται με αυτή, καθ' οιονδήποτε τρόπο, πρέπει «να απέχουν από τη συμμετοχή σε

οποιαδήποτε μορφή στοιχημάτων και από την υποστήριξη οποιασδήποτε μορφής στοιχημάτων ή τυχερών παιγνίων που συνδέονται με οποιονδήποτε αγώνα ή δραστηριότητα που εμπίπτει στη δικαιοδοσία της ISU».

- 17 Η ανακοίνωση αριθ. 1974 παρέχει στην προσφεύγουσα την εξουσία να δεχθεί ή να απορρίψει αίτηση χορήγησης έγκρισης, ιδίως βάσει των απαιτήσεων που διατυπώνονται στην εν λόγω ανακοίνωση και συνοψίζονται στη σκέψη 15 ανωτέρω, καθώς και βάσει των θεμελιωδών σκοπών της προσφεύγουσας, όπως αυτοί ορίζονται «ιδίως» στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της συστατικής πράξης της. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της συστατικής πράξης της προσφεύγουσας προβλέπει, κατ' ουσίαν, ότι σκοποί της προσφεύγουσας είναι η ρύθμιση, η διαχείριση και η προώθηση των δύο αθλημάτων της παγοδρομίας.
- 18 Σε περίπτωση απόρριψης της αίτησης, η ανακοίνωση αριθ. 1974 προβλέπει ότι ο αιτών μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά της απόφασης της προσφεύγουσας ενώπιον του TAS, αφού υπογράψει συμφωνία διαιτησίας σύμφωνα με τους διαδικαστικούς κανόνες της.
- 19 Επιπλέον, η ανακοίνωση αριθ. 1974 ορίζει ότι κάθε διοργανωτής οφείλει να καταβάλει εισφορά αλληλεγγύης στην προσφεύγουσα, το ύψος της οποίας καθορίζεται κατά περίπτωση, με σκοπό την προώθηση και την ανάπτυξη των αθλημάτων που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία της προσφεύγουσας σε τοπικό επίπεδο.

II. Ιστορικό της διαφοράς

A. Διοικητική διαδικασία

- 20 Στις 23 Ιουνίου 2014, υποβλήθηκε στην Επιτροπή καταγγελία από δύο εκ των παρεμβαινόντων, τους Mark Jan Hendrik Tuitert και Niels Kersholt (στο εξής: καταγγέλλοντες), επαγγελματίες παγοδρόμους ταχύτητας, σχετικά με την ασυμβατότητα των κανόνων επιλεξιμότητας του 2014 με τα άρθρα 101 και 102 ΣΛΕΕ. Οι καταγγέλλοντες προέβαλαν, μεταξύ άλλων, ότι οι κανόνες αυτοί τους εμπόδισαν να συμμετάσχουν σε αγώνες παγοδρομίας ταχύτητας τους οποίους είχε προγραμματίσει να διοργανώσει η κορεατική εταιρία Icederby International Co. Ltd το 2014 στο Ντουμπάι (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα) (στο εξής: Grand Prix του Ντουμπάι). Οι εν λόγω αγώνες θα περιλάμβαναν μια νέα μορφή αγωνισμάτων, που θα διεξάγονταν σε μια ειδική πίστα πάγου επί της οποίας θα αγωνίζονταν μαζί παγοδρόμοι ταχύτητας μεγάλης και μικρής πίστας.
- 21 Στις 5 Οκτωβρίου 2015, η Επιτροπή αποφάσισε να κινήσει διαδικασία κατά της προσφεύγουσας σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 773/2004 της Επιτροπής, της 7ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη διεξαγωγή από την Επιτροπή των διαδικασιών δυνάμει των άρθρων [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2004, L 123, σ. 18).
- 22 Στις 8 Ιανουαρίου 2016, η προσφεύγουσα ενημέρωσε την Επιτροπή ότι σκόπευε να τροποποιήσει τους κανόνες επιλεξιμότητας. Οι επίμαχες αναθεωρήσεις εγκρίθηκαν από το συνέδριο της προσφεύγουσας και τέθηκαν σε ισχύ στις 11 Ιουνίου 2016.
- 23 Στις 27 Σεπτεμβρίου 2016, η Επιτροπή απηύθυνε ανακοίνωση αιτιάσεων στην προσφεύγουσα, η οποία απάντησε στις 16 Ιανουαρίου 2017.
- 24 Την 1η Φεβρουαρίου 2017, πραγματοποιήθηκε ακρόαση στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που διεξήγαγε η Επιτροπή.

- 25 Στις 27 Απριλίου 2017, η προσφεύγουσα υπέβαλε σειρά δεσμεύσεων προκειμένου να ανταποκριθεί στις επιφυλάξεις της Επιτροπής όσον αφορά τον ανταγωνισμό. Εντούτοις, η Επιτροπή έκρινε ότι οι δεσμεύσεις αυτές δεν αρκούσαν για την εξάλειψη, εντός εύλογου χρονικού διαστήματος, των επιφυλάξεων που διατυπώθηκαν.
- 26 Στις 6 Οκτωβρίου 2017, η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα έκθεση πραγματικών περιστατικών. Η τελευταία απάντησε στις 25 Οκτωβρίου 2017.
- 27 Στις 30 Οκτωβρίου 2017, η προσφεύγουσα υπέβαλε νέα σειρά δεσμεύσεων προκειμένου να ανταποκριθεί στις επιφυλάξεις της Επιτροπής, η οποία, εκ νέου, τις έκρινε ανεπαρκείς για την εξάλειψη των επιφυλάξεων που διατυπώθηκαν.
- 28 Στις 8 Δεκεμβρίου 2017, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2017) 8230 final, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (υπόθεση AT/40208 – Κανόνες επιλεξιμότητας της Διεθνούς Ένωσης Παγοδρομίας) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

B. Η προσβαλλόμενη απόφαση

1. Η σχετική αγορά

- 29 Η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η σχετική αγορά εν προκειμένω ήταν η παγκόσμια αγορά της διοργάνωσης και της εμπορικής εκμετάλλευσης της παγοδρομίας ταχύτητας (στο εξής: σχετική αγορά). Ωστόσο, λαμβανομένου υπόψη του ρόλου της προσφεύγουσας ως διοργανώτριας των σημαντικότερων αγώνων καθώς και ως ρυθμιστή του αθλήματος, η Επιτροπή έκρινε ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας περιόριζαν τον ανταγωνισμό ακόμη και αν γινόταν δεκτή μια πιο περιορισμένη οριοθέτηση της αγοράς (αιτιολογική σκέψη 115 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 30 Η Επιτροπή παρατήρησε ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να επηρεάσει τον ανταγωνισμό στη σχετική αγορά διότι ήταν το διοικητικό όργανο και ο μοναδικός ρυθμιστής της παγοδρομίας ταχύτητας και είχε την εξουσία να χορηγεί τις άδειες για τη διοργάνωση των διεθνών αγώνων του αθλήματος αυτού. Επιπλέον, η προσφεύγουσα είναι υπεύθυνη για τη διοργάνωση των σημαντικότερων αγώνων παγοδρομίας ταχύτητας. Η σημαντική ισχύς της στην αγορά αποδεικνύεται από το γεγονός ότι, εκτός από την προσφεύγουσα και τα μέλη της, καμία άλλη επιχείρηση δεν μπόρεσε να εισέλθει επιτυχώς στη σχετική αγορά (αιτιολογικές σκέψεις 116 έως 134 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

2. Εφαρμογή του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ

- 31 Η Επιτροπή έκρινε ότι η προσφεύγουσα ήταν ένωση επιχειρήσεων και ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας αποτελούσαν απόφαση ένωσης επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ (αιτιολογικές σκέψεις 147 έως 152 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 32 Στο τμήμα 8.3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας, τόσο του 2014 όσο και του 2016, είχαν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι οι εν λόγω κανόνες περιόριζαν τις δυνατότητες των επαγγελματιών παγοδρόμων ταχύτητας

να συμμετέχουν ελεύθερα σε διεθνείς αγώνες που διοργάνωναν τρίτοι και, επομένως, απέκλειαν τους δυνητικούς διοργανωτές ανταγωνιστικών αγώνων από τις υπηρεσίες των αθλητών οι οποίες ήταν απαραίτητες για τη διοργάνωση των εν λόγω αγώνων. Η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό αφού εξέτασε το περιεχόμενο των εν λόγω κανόνων, τους σκοπούς τους, το οικονομικό και νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσονταν καθώς και την υποκειμενική πρόθεση της προσφεύγουσας να αποκλείσει τρίτους διοργανωτές (αιτιολογικές σκέψεις 162 έως 188 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 33 Αφού κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας αποτελούσαν περιορισμό του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου, η Επιτροπή επισήμανε ότι δεν ήταν αναγκαία η ανάλυση των συνεπειών των εν λόγω κανόνων. Ωστόσο, στο τμήμα 8.4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες αυτοί είχαν επίσης ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού (αιτιολογικές σκέψεις 189 έως 205 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 34 Στο τμήμα 8.5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή εξέτασε αν οι κανόνες επιλεξιμότητας μπορούσαν να εξαιρεθούν από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Συναφώς, παρατήρησε, κατ' ουσίαν, ότι αυτοί δεν εξυπηρετούσαν αμιγώς θεμιτούς σκοπούς, αλλά και άλλα συμφέροντα της προσφεύγουσας, περιλαμβανομένων των οικονομικών της συμφερόντων. Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν είναι εξ ολοκλήρου συνυφασμένοι με τους επιδιωκόμενους θεμιτούς σκοπούς και, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι ανάλογοι προς τους εν λόγω σκοπούς (αιτιολογικές σκέψεις 220 και 225 έως 266 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

3. Εκτίμηση του κανονισμού διαιτησίας

- 35 Στο τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι η διαιτησία αποτελούσε γενικώς αποδεκτή μέθοδο για την επίλυση διαφορών και ότι η σύναψη ρήτρας διαιτησίας δεν συνιστούσε, αφ' εαυτής, περιορισμό του ανταγωνισμού. Ωστόσο, έκρινε ότι οι κανονισμός διαιτησίας ενίσχυε τους περιορισμούς του ανταγωνισμού που οφείλονταν στους κανόνες επιλεξιμότητας (αιτιολογική σκέψη 269 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 36 Το συμπέρασμα αυτό βασίστηκε, αφενός, στο γεγονός ότι, κατά την Επιτροπή, ο κανονισμός διαιτησίας καθιστούσε δυσχερή την παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας έναντι ενδεχόμενων αποφάσεων της προσφεύγουσας περί μη επιλεξιμότητας οι οποίες δεν θα ήταν σύμφωνες με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ. Αφετέρου, η Επιτροπή παρατήρησε ότι οι αθλητές ήταν υποχρεωμένοι να δεχθούν τον κανονισμό διαιτησίας και την αποκλειστική αρμοδιότητα του TAS (αιτιολογικές σκέψεις 270 έως 276 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

4. Διατακτικό

- 37 Κατά το διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή κατέληξε στα εξής:

«Άρθρο 1

Η Διεθνής Ένωση Παγοδρομίας παρέβη το άρθρο 101 [ΣΛΕΕ] και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον [ΕΟΧ], καθόσον θέσπισε και εφάρμοσε τους κανόνες επιλεξιμότητας, ιδίως τους κανόνες 102 και 103 των γενικών κανονισμών της ISU του 2014 και του 2016, όσον αφορά την παγοδρομία ταχύτητας. Η παράβαση άρχισε τον Ιούνιο του 1998 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Άρθρο 2

Η Διεθνής Ένωση Παγοδρομίας οφείλει να παύσει την παράβαση που αναφέρεται στο άρθρο 1 και να γνωστοποιήσει στην Επιτροπή, εντός προθεσμίας 90 ημερών από την ημερομηνία κοινοποίησης της αποφάσεως, όλα τα σχετικά μέτρα που ελήφθησαν.

Η Διεθνής Ένωση Παγοδρομίας οφείλει να απέχει από την επανάληψη κάθε πράξης ή συμπεριφοράς που περιγράφεται στο άρθρο 1, καθώς και κάθε πράξης ή συμπεριφοράς που έχει ισοδύναμο αντικείμενο ή αποτέλεσμα.

[...]

Άρθρο 4

Εάν η Διεθνής Ένωση Παγοδρομίας δεν συμμορφωθεί προς τις προβλεπόμενες στο άρθρο 2 επιταγές, η Επιτροπή της επιβάλλει ημερήσιες χρηματικές ποινές, ανερχόμενες στο 5 % του μέσου ημερήσιου κύκλου εργασιών της κατά το προηγούμενο έτος.»

III. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 38 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Φεβρουαρίου 2018, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 39 Στις 17 Μαΐου 2018, η Επιτροπή κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα αντικρούσεως.
- 40 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Ιουνίου 2018, η European Elite Athletes Association και οι καταγγέλλοντες ζήτησαν να παρέμβουν υπέρ της Επιτροπής.
- 41 Οι αιτήσεις παρεμβάσεως επιδόθηκαν στους κύριους διαδίκους, οι οποίοι δεν αντιτάχθηκαν σε αυτές. Εντούτοις, ζήτησαν, σύμφωνα με το άρθρο 144 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να μη γνωστοποιηθούν στους παρεμβαίνοντες ορισμένα εμπιστευτικού χαρακτήρα στοιχεία της δικογραφίας και προσκόμισαν προς τούτο μη εμπιστευτικό κείμενο των εν λόγω εγγράφων.
- 42 Με διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2018, η πρόεδρος του έβδομου τμήματος δέχθηκε τις αιτήσεις παρεμβάσεως.
- 43 Στις 25 Μαρτίου 2019, κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 27, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, η υπό κρίση υπόθεση ανατέθηκε σε νέα εισηγήτρια δικαστή, μέλος του πέμπτου τμήματος, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπόθεση.
- 44 Στις 16 Οκτωβρίου 2019, κατόπιν εκ νέου μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 27, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, η εισηγήτρια δικαστής τοποθετήθηκε στο τέταρτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση.

- 45 Στις 20 Δεκεμβρίου 2019, κατόπιν προτάσεως του τετάρτου τμήματος, το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28 του Κανονισμού Διαδικασίας, να παραπέμψει την υπόθεση ενώπιον πενταμελούς τμήματος.
- 46 Κατόπιν προτάσεως της εισηγήτριας δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να κινήσει την προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 89 του Κανονισμού Διαδικασίας, έθεσε στους μετέχοντες στη διαδικασία γραπτές ερωτήσεις, καλώντας τους να απαντήσουν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επιπλέον, κατόπιν προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα προσκόμισε αντίγραφο της ανακοίνωσης αριθ. 1974.
- 47 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 48 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 49 Οι παρεμβαίνοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή.

IV. Σκεπτικό

- 50 Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει οκτώ λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο λόγο, υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ενέχει αντιφατική αιτιολογία. Με τον δεύτερο και τον τρίτο λόγο, αμφισβητεί τον χαρακτηρισμό των κανόνων επιλεξιμότητας ως περιορισμών του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου και ως εκ του αποτελέσματος. Με τον τέταρτο λόγο, η προσφεύγουσα βάλλει κατά των εκτιμήσεων της Επιτροπής σχετικά με το ζήτημα αν οι κανόνες επιλεξιμότητας είναι συνυφασμένοι και ανάλογοι προς την επιδίωξη του σκοπού της προστασίας της ακεραιότητας της παγοδρομίας ταχύτητας έναντι των αθλητικών στοιχημάτων. Με τον πέμπτο λόγο, υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να λάβει υπόψη της την απόφαση της προσφεύγουσας να μη χορηγήσει έγκριση για τη διοργάνωση του Grand Prix του Ντουμπάι, καθόσον η απόφαση αυτή δεν εμπίπτει στο εδαφικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Με τον έκτο λόγο, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το συμπέρασμα ότι ο κανονισμός διατησίας της ενισχύει τον διαπιστωθέντα περιορισμό του ανταγωνισμού. Με τον έβδομο λόγο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα [101] και [102 ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1), επιβάλλοντας, με το άρθρο 2 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, διορθωτικά μέτρα που δεν συνδέονται με τη διαπιστωθείσα παράβαση. Με τον όγδοο λόγο, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το άρθρο 4 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως για τους ίδιους λόγους με εκείνους που επικαλείται προς στήριξη του έβδομου λόγου ακυρώσεως, καθώς και λόγω του ασαφούς και αόριστου χαρακτήρα των διορθωτικών μέτρων.

51 Η Επιτροπή, υποστηριζόμενη από τους παρεμβαίνοντες, αμφισβητεί το σύνολο των επιχειρημάτων που προβάλλει η προσφεύγουσα.

A. Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ο αντιφατικός χαρακτήρας της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως

52 Με τον πρώτο λόγο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει έλλειψη νομιμότητας, στο μέτρο που στηρίζεται σε προδήλως αντιφατική αιτιολογία.

53 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολόγησης που προβλέπει το άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι αυτή αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξης (βλ. αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, *Elf Aquitaine κατά Επιτροπής*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 146 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, της 11ης Ιουλίου 2013, *Ziegler κατά Επιτροπής*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, σκέψεις 114 και 115, και της 13ης Δεκεμβρίου 2016, *Printeos κ.λπ. κατά Επιτροπής*, T-95/15, EU:T:2016:722, σκέψη 44), επομένως δεν τίθεται για το Γενικό Δικαστήριο ζήτημα εξέτασης, στο πλαίσιο του ελέγχου της τήρησης της υποχρέωσης αιτιολόγησης, της βασιμότητας των λόγων που προβάλλει η Επιτροπή προς αιτιολόγηση της αποφάσεώς της. Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο λόγου αντλούμενου από ελλιπή ή ανεπαρκή αιτιολογία, οι αιτιάσεις και τα επιχειρήματα που προβάλλονται προς αμφισβήτηση της βασιμότητας της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αλυσιτελή και δεν ασκούν επιρροή (βλ. απόφαση της 15ης Ιουνίου 2005, *Corsica Ferries France κατά Επιτροπής*, T-349/03, EU:T:2005:221, σκέψεις 58 και 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

54 Εν προκειμένω, προς στήριξη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει σειρά επιχειρημάτων που αμφισβητούν, στην πραγματικότητα, το βάσιμο της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 53 ανωτέρω, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να θεωρηθούν αλυσιτελή στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Ως εκ τούτου, προκειμένου να εξεταστεί ο πρώτος λόγος ακυρώσεως, πρέπει να εξεταστεί μόνον αν, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως ενέχει αντίφαση.

55 Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται κατ' ουσίαν ότι η αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως ενέχει αντίφαση, καθόσον η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας περιόριζαν αυτοί καθαυτούς τον ανταγωνισμό, χωρίς ωστόσο να θεωρήσει ότι το σύστημα προηγούμενης έγκρισης, το οποίο περιλαμβάνουν οι κανόνες αυτοί, δεν ήταν συνυφασμένο με την επιδίωξη θεμιτών σκοπών. Η αντίφαση αυτή καθίσταται εντονότερη από το γεγονός ότι η Επιτροπή υποστήριξε ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να παύσει την παράβαση διατηρώντας συγχρόνως σε ισχύ το εν λόγω σύστημα προηγούμενης έγκρισης.

56 Από τη νομολογία προκύπτει ότι η αιτιολογία πρέπει να είναι λογική και, ιδίως, να μην εμφανίζει εσωτερικές αντιφάσεις που να εμποδίζουν την ορθή κατανόηση των λόγων έκδοσης της προσβαλλομένης πράξεως (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Ιουλίου 2008, *Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 169, και της 29ης Σεπτεμβρίου 2011, *Elf Aquitaine κατά Επιτροπής*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, σκέψη 151).

57 Εν προκειμένω, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας, όπως διαμορφώθηκαν και εφαρμοστήκαν από την προσφεύγουσα στη σχετική αγορά, περιόριζαν τον ανταγωνισμό τόσο ως εκ του αντικειμένου όσο και ως εκ του αποτελέσματος κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (βλ. τμήματα 8.3 έως 8.5 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

- 58 Από το τμήμα 8.5 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα είχε ισχυριστεί, κατά τη διοικητική διαδικασία, ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν ενέπιπταν στην απαγόρευση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, μεταξύ άλλων, διότι το σύστημα προηγούμενης έγκρισης που περιλαμβάνεται στους εν λόγω κανόνες ήταν απαραίτητο για να διασφαλιστεί ότι όλοι οι διοργανωτές αγώνων παγοδρομίας ταχύτητας συμμορφώνονταν προς τα πρότυπα και τους σκοπούς της προσφεύγουσας.
- 59 Ωστόσο, στην αιτιολογική σκέψη 254 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε ότι, για τους σκοπούς της υπό κρίση υποθέσεως, δεν ήταν αναγκαίο να λάβει θέση επί του ζητήματος αν ένα σύστημα προηγούμενης έγκρισης ήταν συνυφασμένο με την επιδίωξη θεμιτών σκοπών. Εντούτοις, προέβαλε διάφορους λόγους προς στήριξη του συμπεράσματός της ότι το σύστημα προηγούμενης έγκρισης που καθιέρωσε η προσφεύγουσα δεν ήταν ανάλογο προς τους επιδιωκόμενους από αυτήν σκοπούς και, ως εκ τούτου, ενέπιπτε στην απαγόρευση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 254 έως 258 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 60 Κατ' αυτόν τον τρόπο, η Επιτροπή εφάρμοσε τη νομολογία κατά την οποία οι αποφάσεις ένωσης επιχειρήσεων που περιορίζουν την ελευθερία δράσης των μερών ή ενός εξ αυτών δεν εμπίπτουν οπωσδήποτε στην απαγόρευση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Κατά τη νομολογία αυτή, οι περιορισμοί που απορρέουν από απόφαση ένωσης επιχειρήσεων δεν εμπίπτουν στην απαγόρευση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ αν πληρούν δύο σωρευτικές προϋποθέσεις. Πρώτον, ο περιορισμός πρέπει να είναι συνυφασμένος με την επιδίωξη θεμιτών σκοπών και, δεύτερον, να είναι ανάλογος προς τους σκοπούς αυτούς (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2006, Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής, C-519/04 P, EU:C:2006:492, σκέψη 42).
- 61 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 59 ανωτέρω, η Επιτροπή εξέθεσε πολλούς λόγους για τους οποίους κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το σύστημα προηγούμενης έγκρισης δεν πληρούσε το δεύτερο κριτήριο της μνημονευόμενης στη σκέψη 60 ανωτέρω νομολογίας, ήτοι το κριτήριο της αναλογικότητας. Δεδομένου ότι τα κριτήρια της νομολογίας αυτής είναι σωρευτικά, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να λάβει θέση, με την προσβαλλόμενη απόφαση, επί του συνυφασμένου με την επιδίωξη θεμιτών σκοπών χαρακτήρα του εν λόγω συστήματος και, ως εκ τούτου, η απόφασή της δεν ενέχει αντίφαση.
- 62 Βεβαίως, η Επιτροπή αναγνώρισε, με την αιτιολογική σκέψη 339 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να θέσει τέλος στη διαπιστωθείσα παράβαση διατηρώντας συγχρόνως ένα σύστημα προηγούμενης έγκρισης. Ωστόσο, η διαπίστωση αυτή δεν αναιρεί το συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας περιορίζουν τον ανταγωνισμό, στο μέτρο που η ενδεχόμενη αποδοχή από την Επιτροπή ενός τέτοιου συστήματος εξαρτάται σαφώς από την προϋπόθεση ότι θα επέλθουν «ουσιώδεις τροποποιήσεις» προκειμένου να τεθεί τέλος στην παράβαση, δηλαδή τροποποιήσεις που θα έχουν ως αντικείμενο την εξουδετέρωση του δυσανάλογου χαρακτήρα του εν λόγω συστήματος. Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν ενέκρινε τη διατήρηση του συστήματος προηγούμενης έγκρισης της προσφεύγουσας, όπως είχε σχεδιαστεί, και, συναφώς, η αιτιολογία της αποφάσεώς της δεν είναι αντιφατική.
- 63 Κατά συνέπεια, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

B. Επί του δεύτερου, του τρίτου και του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, με τους οποίους προβάλλεται ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν περιορίζουν τον ανταγωνισμό ως εκ του αντικειμένου και ως εκ του αποτελέσματος και δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ

- 64 Με τον δεύτερο, τον τρίτο και τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί, αφενός, τις εκτιμήσεις της Επιτροπής σχετικά με την ύπαρξη περιορισμού του ανταγωνισμού και, αφετέρου, το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε η Επιτροπή ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας εμπίπτουν στην απαγόρευση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει τους λόγους αυτούς από κοινού.
- 65 Για να εμπίπτει μια απόφαση ένωσης επιχειρήσεων στην απαγόρευση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, πρέπει να έχει «ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα» την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της εσωτερικής αγοράς. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου από εκδόσεως της αποφάσεως της 30ής Ιουνίου 1966, LTM (56/65, EU:C:1966:38), ο διαζευκτικός χαρακτήρας της προϋπόθεσης αυτής, που εκφράζεται με τη χρήση του συνδέσμου «ή», επιβάλλει κατ' αρχάς να εξεταστεί το ίδιο το αντικείμενο της απόφασης της ένωσης επιχειρήσεων (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 2015, Maxima Latvija, C-345/14, EU:C:2015:784, σκέψη 16, και της 20ής Ιανουαρίου 2016, Toshiba Corporation κατά Επιτροπής, C-373/14 P, EU:C:2016:26, σκέψη 24).
- 66 Η έννοια του περιορισμού του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου μπορεί να εφαρμοστεί μόνο σε ορισμένα είδη συντονισμού μεταξύ επιχειρήσεων τα οποία είναι, ως εκ της φύσεώς τους, αρκούντως επιβλαβή για την ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού ώστε να μην απαιτείται εξέταση των αποτελεσμάτων τους (πρβλ. αποφάσεις της 30ής Ιουνίου 1966, LTM, 56/65, EU:C:1966:38, σ. 321, της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, CB κατά Επιτροπής, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, σκέψεις 49, 50 και 58 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 16ης Ιουλίου 2015, ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, σκέψη 31).
- 67 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να εκτιμηθεί αν μια απόφαση ένωσης επιχειρήσεων είναι αρκούντως επιβλαβής ώστε να θεωρείται ως εκ του αντικειμένου περιορισμός του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη το περιεχόμενο των διατάξεών της, οι σκοποί τους οποίους επιδιώκει, καθώς και το οικονομικό και νομικό πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται (βλ. απόφαση της 16ης Ιουλίου 2015, ING Pensii, C-172/14, EU:C:2015:484, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 68 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστούν οι κανόνες επιλεξιμότητας, λαμβανομένων υπόψη των προβαλλόμενων σκοπών τους και του ειδικού πλαισίου τους, το οποίο περιλαμβάνει ειδικότερα την εξουσία έγκρισης την οποία διαθέτουν οι αθλητικές ομοσπονδίες, προκειμένου να εξακριβωθεί αν η Επιτροπή ορθώς χαρακτήρισε τους κανόνες επιλεξιμότητας ως εκ του αντικειμένου περιορισμούς του ανταγωνισμού.

1. Επί των υποχρεώσεων που επιβάλλονται σε αθλητική ομοσπονδία η οποία διαθέτει εξουσία έγκρισης

- 69 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, ΜΟΤΟΕ (C-49/07, EU:C:2008:376, σκέψεις 51 και 52), η οποία μνημονεύεται στην υποσημείωση 267 της προσβαλλομένης απόφασης, δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, στο μέτρο που η νομολογία αυτή αφορά την εφαρμογή των άρθρων 102 και 106 ΣΛΕΕ, και όχι εκείνη του άρθρου 101 ΣΛΕΕ όπως στην υπό κρίση υπόθεση.
- 70 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία αυτή, όταν μια ρύθμιση αναθέτει σε νομικό πρόσωπο το οποίο, το ίδιο, διοργανώνει και εκμεταλλεύεται εμπορικά αγώνες, την εξουσία επιλογής των προσώπων στα οποία επιτρέπεται η διοργάνωση των εν λόγω αγώνων καθώς και την εξουσία καθορισμού των προϋποθέσεων υπό τις οποίες διοργανώνονται οι αγώνες αυτοί, παρέχει στον εν λόγω φορέα προφανές πλεονέκτημα έναντι των ανταγωνιστών του. Ένα τέτοιο δικαίωμα μπορεί επομένως να οδηγήσει την επιχείρηση που το διαθέτει στο να παρεμποδίσει την πρόσβαση των άλλων επιχειρηματιών στην οικεία αγορά. Ως εκ τούτου, η ρυθμιστική αυτή λειτουργία θα πρέπει να υπόκειται σε περιορισμούς, δεσμεύσεις ή έλεγχο, ώστε να αποτρέπεται το ενδεχόμενο νόθευσης από το εν λόγω νομικό πρόσωπο του ανταγωνισμού διά της ευνοϊκής μεταχείρισης των αγώνων που διοργανώνει ή συνδιοργανώνει (πρβλ. απόφαση της 1ης Ιουλίου 2008, ΜΟΤΟΕ, C-49/07, EU:C:2008:376, σκέψεις 51 και 52).
- 71 Διαπιστώνεται δε ότι από την απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2013, *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas* (C-1/12, EU:C:2013:127, σκέψεις 88 και 92), προκύπτει ότι το Δικαστήριο εφάρμοσε κατ' αναλογία τη νομολογία αυτή σε υπόθεση που αφορούσε την εφαρμογή του άρθρου 101 ΣΛΕΕ σε κανόνες θεσπισθέντες από ένωση επιχειρήσεων η οποία, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, ήταν ταυτοχρόνως επιχειρηματίας και ρυθμιστής της σχετικής αγοράς. Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η μνημονευόμενη στη σκέψη 70 ανωτέρω νομολογία έχει εφαρμογή μόνο σε υποθέσεις που αφορούν την εφαρμογή των άρθρων 102 και 106 ΣΛΕΕ πρέπει να απορριφθεί.
- 72 Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2013, *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas* (C-1/12, EU:C:2013:127, σκέψεις 88 και 92), δεν δικαιολογεί την εφαρμογή της μνημονευόμενης στη σκέψη 70 ανωτέρω νομολογίας στην υπό κρίση υπόθεση, διότι, με την εν λόγω απόφαση το Δικαστήριο εφάρμοσε τη νομολογία αυτή στο πλαίσιο της ανάλυσης ενός περιορισμού ως εκ του αποτελέσματος, και όχι ενός περιορισμού ως εκ του αντικειμένου, όπως εν προκειμένω. Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει ότι μια συμφωνία μπορεί να περιορίσει τον ανταγωνισμό ως εκ του αντικειμένου σε ένα ειδικό πλαίσιο, ακόμη και αν, σε άλλα πλαίσια, απαιτείται ανάλυση των αποτελεσμάτων της συμφωνίας [πρβλ. απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2020, *Generics (UK) κ.λπ.*, C-307/18, EU:C:2020:52, σκέψη 84]. Επομένως, το γεγονός ότι το Δικαστήριο χαρακτήρισε τον κανονισμό του *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas* (Σώματος εγκεκριμένων λογιστών) περιορισμό ως εκ του αποτελέσματος δεν εμποδίζει την εφαρμογή της μνημονευόμενης στη σκέψη 70 ανωτέρω νομολογίας στο πλαίσιο της ανάλυσης ενός περιορισμού ως εκ του αντικειμένου.
- 73 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη σκέψη 4 ανωτέρω, η προσφεύγουσα έχει την εξουσία να θεσπίζει κανόνες όσον αφορά τα αθλήματα που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία της. Μολονότι είναι αληθές ότι η ρυθμιστική αυτή λειτουργία δεν της έχει ανατεθεί από δημόσια αρχή όπως στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις που μνημονεύονται στις σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω, γεγονός παραμένει ότι ασκεί, ως μοναδική διεθνής αθλητική ομοσπονδία

αναγνωρισμένη από τη ΔΟΕ όσον αφορά τα επίμαχα αθλήματα, ρυθμιστική δραστηριότητα (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2005, Piau κατά Επιτροπής, T-193/02, EU:T:2005:22, σκέψη 78).

- 74 Επιπλέον, από τις αιτιολογικές σκέψεις 38 έως 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τις οποίες άλλωστε δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα, προκύπτει ότι η παγοδρομία ταχύτητας παρέχει πολύ περιορισμένες δυνατότητες απόκτησης εισοδήματος για τη μεγάλη πλειονότητα των επαγγελματιών παγοδρόμων. Επιπροσθέτως, όπως διαπίστωσε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 172 της προσβαλλομένης αποφάσεως, πάλι χωρίς να αντικρουστεί από την προσφεύγουσα, η προσφεύγουσα διοργανώνει ή ελέγχει τη διοργάνωση των σημαντικότερων αγώνων παγοδρομίας ταχύτητας στους οποίους πρέπει να συμμετέχουν οι παγοδρόμοι που ασχολούνται επαγγελματικά με το εν λόγω άθλημα για να κερδίσουν τα προς το ζην. Υπενθυμίζεται δε ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας που θεσπίστηκαν κατά την άσκηση της ρυθμιστικής λειτουργίας της προσφεύγουσας προβλέπουν κυρώσεις μη επιλεξιμότητας σε περίπτωση συμμετοχής των παγοδρόμων σε μη εγκεκριμένους αγώνες. Δεδομένου ότι οι παγοδρόμοι δεν μπορούν να στερηθούν της δυνατότητας να μετάσχουν στους σημαντικότερους αγώνες που διοργανώνει η προσφεύγουσα, έπεται ότι οι τρίτοι διοργανωτές που προτίθενται να διοργανώσουν αγώνες παγοδρομίας ταχύτητας με τη συμμετοχή παγοδρόμων πρέπει να λάβουν προηγουμένως την έγκριση της προσφεύγουσας.
- 75 Ως εκ τούτου, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα διοργανώνει αγώνες και συγχρόνως έχει την εξουσία έγκρισης των αγώνων που διοργανώνονται από τρίτους, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η κατάσταση αυτή μπορεί να οδηγήσει σε σύγκρουση συμφερόντων. Υπό τις συνθήκες αυτές, από τη μνημονευόμενη στις σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω νομολογία προκύπτει ότι, κατά την εξέταση των αιτήσεων χορήγησης έγκρισης, η προσφεύγουσα οφείλει να μεριμνά ώστε οι εν λόγω τρίτοι να μην στερούνται αδικαιολόγητα την πρόσβαση στην αγορά, σε σημείο που να νοθεύεται ο ανταγωνισμός σε αυτή.
- 76 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας με τα οποία αμφισβητείται η εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση του περιεχομένου και των σκοπών των κανόνων επιλεξιμότητας, λαμβανομένου συγχρόνως υπόψη του γεγονότος ότι, κατά την άσκηση της κανονιστικής της αρμοδιότητας, η προσφεύγουσα οφείλει να συμμορφώνεται με τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη μνημονευόμενη στις σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω νομολογία.

2. Επί του περιεχομένου και των σκοπών των κανόνων επιλεξιμότητας

- 77 Κατά πάγια νομολογία, η συμβατότητα μιας κανονιστικής ρύθμισης με τους κανόνες ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν μπορεί να εκτιμάται κατά τρόπο αφηρημένο. Οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων ή οι αποφάσεις ένωσης επιχειρήσεων που περιορίζουν την ελευθερία δράσης των μερών ή ενός από τα μέρη δεν εμπίπτουν οπωσδήποτε στην απαγόρευση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Πράγματι, για την εφαρμογή της διάταξης αυτής σε συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει κατ' αρχάς να ληφθούν υπόψη το γενικό πλαίσιο στο οποίο ελήφθη η απόφαση ένωσης των εν λόγω επιχειρήσεων ή στο οποίο αναπτύσσει τα αποτελέσματά της και, ιδίως, οι σκοποί της. Στη συνέχεια, επιβάλλεται να εξεταστεί αν τα εντεύθεν περιοριστικά του ανταγωνισμού αποτελέσματα είναι συνυφασμένα με την επιδίωξη των εν λόγω θεμιτών σκοπών και αν είναι ανάλογα προς τους σκοπούς αυτούς (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Φεβρουαρίου 2002, Wouters κ.λπ., C-309/99, EU:C:2002:98, σκέψη 97, και της 18ης Ιουλίου 2006, Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής, C-519/04 P, EU:C:2006:492, σκέψη 42).

- 78 Όσον αφορά τους επιδιωκόμενους σκοπούς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 165, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ ορίζει ότι η Ένωση συμβάλλει στην προώθηση των ευρωπαϊκών επιδιώξεων στον χώρο του αθλητισμού, λαμβάνοντας υπόψη παράλληλα τις ιδιαιτερότητές του, τις δομές του που βασίζονται στον εθελοντισμό καθώς και τον κοινωνικό και εκπαιδευτικό του ρόλο. Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, η δράση της Ένωσης στον τομέα αυτό έχει ως στόχο να αναπτύσσει την ευρωπαϊκή διάσταση του αθλητισμού, προάγοντας τη δικαιοσύνη και τον ανοιχτό χαρακτήρα των αθλητικών αναμετρήσεων και τη συνεργασία μεταξύ των αρμόδιων για τον αθλητισμό φορέων, καθώς και προστατεύοντας τη σωματική και ηθική ακεραιότητα των αθλητών, ιδίως των νεότερων μεταξύ τους.
- 79 Επομένως, στο πλαίσιο της ανάλυσης των ενδεχόμενων δικαιολογητικών λόγων των περιορισμών στον τομέα του αθλητισμού, πρέπει να ληφθούν υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του αθλητισμού εν γένει, καθώς και ο κοινωνικός και εκπαιδευτικός ρόλος του (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Μαρτίου 2010, *Olympique Lyonnais*, C-325/08, EU:C:2010:143, σκέψη 40).
- 80 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τις εκτιμήσεις της Επιτροπής σχετικά με το περιεχόμενο και τους σκοπούς των κανόνων επιλεξιμότητας. Ειδικότερα, υποστηρίζει ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας επιδιώκουν τον θεμιτό σκοπό της προστασίας της ακεραιότητας της παγοδρομίας ταχύτητας έναντι των κινδύνων που συνδέονται με τα στοιχεία.

α) Επί του περιεχομένου των κανόνων επιλεξιμότητας

- 81 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την εκτίμηση του περιεχομένου των κανόνων επιλεξιμότητας και της ανακοίνωσης αριθ. 1974. Κατ' αρχάς, ισχυρίζεται ότι οι εν λόγω κανόνες θα μπορούσαν να περιορίσουν τον ανταγωνισμό ως εκ του αντικειμένου μόνον αν απαγόρευαν πλήρως στους παγοδρόμους να συμμετέχουν σε αγώνες που διοργανώνονται από τρίτους, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.
- 82 Το επιχείρημα αυτό πρέπει να απορριφθεί εκ προοιμίου, διότι θα κατέληγε στο να γίνει δεκτό ότι ο χαρακτηρισμός μιας συμπεριφοράς ως περιορισμού ως εκ του αντικειμένου στηρίζεται στην εξάλειψη κάθε ανταγωνισμού στη σχετική αγορά. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο χαρακτηρισμός ενός περιορισμού του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου δεν αφορά μόνον τις αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων που εξαλείφουν κάθε ανταγωνισμό. Συγκεκριμένα, από τη νομολογία προκύπτει ότι ο χαρακτηρισμός αυτός ισχύει για κάθε απόφαση ένωσης επιχειρήσεων η οποία είναι, αφ' εαυτής, αρκούντως επιβλαβής για την ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού, λαμβανομένου υπόψη του περιεχομένου της, των επιδιωκόμενων σκοπών και του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται (πρβλ. αποφάσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, *CB κατά Επιτροπής*, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, σκέψη 53, και της 19ης Μαρτίου 2015, *Dole Food και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής*, C-286/13 P, EU:C:2015:184, σκέψη 117).
- 83 Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι από κανένα από τα στοιχεία που έλαβε υπόψη η Επιτροπή δεν μπορεί να συναχθεί ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Κατ' αυτήν, η Επιτροπή έλαβε υπόψη τέσσερα στοιχεία για να χαρακτηρίσει τους κανόνες επιλεξιμότητας ως εκ του αντικειμένου περιορισμό του ανταγωνισμού, ήτοι την απουσία άμεσου συνδέσμου με θεμιτούς σκοπούς, την αυστηρότητα των κυρώσεων, την αναφορά στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας και την απουσία συνδέσμου με αγώνες ή σειρά αγώνων που διοργανώνονται από αυτήν.

1) *Επί της απουσίας άμεσου συνδέσμου με θεμιτούς σκοπούς*

- 84 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η διαπίστωση ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν συνδέονται άμεσα με θεμιτούς σκοπούς στερείται ερείσματος.
- 85 Ωστόσο, κατ' αρχάς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν διευκρινίζουν τους θεμιτούς σκοπούς που επιδιώκουν. Βεβαίως, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ο κανόνας 102 αναφέρεται από το 1998 στις «αρχές και τις πολιτικές, όπως διατυπώνονται στο καταστατικό και στους κανονισμούς [της]» και ορίζει, κατόπιν της τροποποίησής του το 2016, ότι «η προϋπόθεση επιλεξιμότητας έχει σχεδιαστεί για τη διασφάλιση προσήκουσας προστασίας των ηθικών αξιών της ISU». Ωστόσο, μολονότι «οι ηθικές αξίες» μπορούν να συναχθούν από τον κώδικα δεοντολογίας της προσφεύγουσας, οι «αρχές και οι πολιτικές» δεν ορίζονται ρητώς ούτε απαριθμούνται στο καταστατικό και στους κανονισμούς της προσφεύγουσας. Επομένως, οι αόριστες αυτές εκφράσεις δεν παρέχουν από μόνες τους τη δυνατότητα να προσδιοριστούν με ακρίβεια οι θεμιτοί σκοποί που επιδιώκουν οι εν λόγω κανόνες.
- 86 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, από το 1998 και μέχρι τη δημοσίευση της ανακοίνωσης αριθ. 1974 στις 20 Οκτωβρίου 2015, οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν προέβλεπαν κανένα κριτήριο σχετικά με τη χορήγηση έγκρισης όσον αφορά τους αγώνες που ενδεχομένως επιθυμούσαν να διοργανώσουν τρίτοι ως ανοικτούς διεθνείς αγώνες. Επομένως, πριν από τη δημοσίευση της ανακοίνωσης αυτής, το κανονιστικό πλαίσιο της προσφεύγουσας στερούνταν περιεχομένου σχετικού με τα κριτήρια έγκρισης των αγώνων, οπότε ήταν στην απόλυτη ευχέρεια της προσφεύγουσας να αρνηθεί τη χορήγηση έγκρισης για αγώνες που σκόπευαν να διοργανώσουν τρίτοι.
- 87 Η ευχέρεια αυτή δεν τροποποιήθηκε ουσιωδώς με τη δημοσίευση της ανακοίνωσης αριθ. 1974, η οποία συμπλήρωσε το περιεχόμενο των κανόνων επιλεξιμότητας. Συγκεκριμένα, μολονότι η εν λόγω ανακοίνωση απαριθμεί ορισμένες απαιτήσεις γενικής, οικονομικής, τεχνικής, αθλητικής και δεοντολογικής φύσεως, εντούτοις η απαρίθμηση αυτή δεν είναι εξαντλητική, διότι η εν λόγω ανακοίνωση ορίζει, επιπλέον, ότι η προσφεύγουσα μπορεί να δεχθεί ή να απορρίψει αίτηση χορήγησης έγκρισης, λαμβάνοντας υπόψη «ιδίως» τις απαιτήσεις που αυτή καθορίζει, πράγμα που της παρέχει τη δυνατότητα να δεχθεί ή να απορρίψει μια αίτηση χορήγησης έγκρισης για λόγους άλλους από εκείνους που ρητώς προβλέπονται από την εν λόγω ανακοίνωση. Επιπλέον, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 15 ανωτέρω, από το περιεχόμενο της ανακοίνωσης αριθ. 1974 προκύπτει ότι η προσφεύγουσα διατηρεί το δικαίωμα να ζητήσει από τους διοργανωτές πρόσθετες πληροφορίες σχετικές με τις επιμέρους προαναφερθείσες απαιτήσεις.
- 88 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι απαιτήσεις της ανακοίνωσης αριθ. 1974 δεν αποτελούν κριτήρια έγκρισης σαφώς καθορισμένα, διαφανή, μη εισάγοντα δυσμενείς διακρίσεις, επαληθεύσιμα και δυνάμενα να διασφαλίσουν στους διοργανωτές αγώνων πραγματική πρόσβαση στη σχετική αγορά (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 2013, *Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas*, C-1/12, EU:C:2013:127, σκέψη 99).
- 89 Από τις σκέψεις αυτές προκύπτει ότι, από το 1998 και ακόμη και μέχρι μετά την έκδοση της ανακοίνωσης αριθ. 1974, η προσφεύγουσα διέθετε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, καθώς είχε τη δυνατότητα να αρνείται τη χορήγηση εγκρίσεων για τη διοργάνωση αγώνων από τρίτους ακόμη και για λόγους που δεν προβλέπονταν ρητώς, πράγμα που θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα την έκδοση απορριπτικών αποφάσεων για παράνομους λόγους. Υπό τις συνθήκες αυτές, ορθώς η Επιτροπή διαπίστωσε, στις αιτιολογικές σκέψεις 163 και 185 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας, ως εκ του περιεχομένου τους, δεν συνδέονταν άμεσα με τους θεμιτούς σκοπούς που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα κατά τη διοικητική διαδικασία.

2) *Επί της αυστηρότητας των κυρώσεων*

- 90 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η αυστηρότητα των κυρώσεων δεν αποτελεί κρίσιμο στοιχείο προκειμένου να καθοριστεί αν το περιεχόμενο του συστήματος προηγούμενης έγκρισης έχει ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού.
- 91 Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι ο κατασταλτικός χαρακτήρας μιας κανονιστικής ρύθμισης και η αυστηρότητα των εφαρμοζόμενων κυρώσεων σε περίπτωση παράβασης είναι ικανές να αναπτύξουν αρνητικά αποτελέσματα επί του ανταγωνισμού, διότι θα μπορούσαν, στην περίπτωση κατά την οποία οι κυρώσεις δεν περιορίζονται σε ό,τι είναι αναγκαίο για τη διασφάλιση της ομαλής διεξαγωγής των αθλητικών αγώνων και στην περίπτωση που αυτές θα αποδεικνύονταν τελικά αβάσιμες, να οδηγήσουν στον αδικαιολόγητο αποκλεισμό του αθλητή από τους αγώνες και, επομένως, στη νόθευση των προϋποθέσεων άσκησης της επίμαχης αθλητικής δραστηριότητας (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2006, Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής, C-519/04 P, EU:C:2006:492, σκέψη 47).
- 92 Εν προκειμένω, σύμφωνα με τους κανόνες επιλεξιμότητας, προβλέπονται κυρώσεις για τους παγοδρόμους που συμμετέχουν σε αγώνες μη εγκεκριμένους από την προσφεύγουσα ή από ένα από τα μέλη της. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 7 ανωτέρω, μέχρι την τροποποίησή τους το 2016, οι κανόνες επιλεξιμότητας προέβλεπαν ενιαία και εξαιρετικά αυστηρή κύρωση ισόβιου αποκλεισμού, η οποία εφαρμοζόταν σε όλες τις περιπτώσεις, ανεξαρτήτως του αν επρόκειτο για πρώτη παράβαση ή για υποτροπή. Επομένως, επρόκειτο για αυστηρή κύρωση. Κατά συνέπεια, οι περιορισμοί που απέρρεαν από τους κανόνες επιλεξιμότητας του 2014 ήταν προδήλως δυσανάλογοι σε σχέση με τον σκοπό της προστασίας της ακεραιότητας της παγοδρομίας.
- 93 Βεβαίως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 10 ανωτέρω, το 2016 το σύστημα κυρώσεων έγινε λιγότερο αυστηρό, καθόσον δεν προβλέπεται πλέον ενιαία κύρωση ισόβιου αποκλεισμού για όλες τις παραβάσεις. Επισημαίνεται, ωστόσο, το γεγονός, το οποίο άλλωστε δεν αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, ότι η σταδιοδρομία ενός παγοδρόμου διαρκεί, κατά μέσον όρο, οκτώ έτη. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι κυρώσεις που προβλέπουν οι κανόνες επιλεξιμότητας του 2016, ακόμη και οι κυρώσεις που η διάρκειά τους ορίζεται σε 5 ή 10 έτη, εξακολουθούν να έχουν δυσανάλογο χαρακτήρα καθόσον εφαρμόζονται, μεταξύ άλλων, σε περίπτωση συμμετοχής σε μη εγκεκριμένους αγώνες τρίτων.
- 94 Επιπλέον, οι κανόνες επιλεξιμότητας του 2016 δεν ορίζουν με ακρίβεια τις προϋποθέσεις βάσει των οποίων καθορίζεται η διαχωριστική γραμμή μεταξύ των επιμέρους κατηγοριών παραβάσεων. Ειδικότερα, δεν διακρίνουν σαφώς τις παραβάσεις που χαρακτηρίζονται ως «πολύ σοβαρές» από εκείνες που δεν χαρακτηρίζονται ως τέτοιες. Επομένως, το σύστημα κυρώσεων είναι ελάχιστα προβλέψιμο και, ως εκ τούτου, ενέχει κίνδυνο αυθαίρετης εφαρμογής, πράγμα που προσδίδει στις εν λόγω κυρώσεις υπερβολικά αποτρεπτικό χαρακτήρα.
- 95 Υπό τις συνθήκες αυτές, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η αυστηρότητα των κυρώσεων που προβλέπουν οι κανόνες επιλεξιμότητας αποτελεί ιδιαιτέρως κρίσιμο στοιχείο στο πλαίσιο της ανάλυσης του περιεχομένου τους. Πράγματι, η αυστηρότητα αυτή μπορεί να αποτρέψει τους αθλητές από τη συμμετοχή σε αγώνες για τους οποίους η προσφεύγουσα δεν έχει χορηγήσει έγκριση, ακόμη και ελλείψει θεμιτών σκοπών δυνάμενων να δικαιολογήσουν την άρνηση αυτή, και, κατά συνέπεια, μπορεί να αποκλείσει από την αγορά τους δυνητικούς ανταγωνιστές που στερούνται της συμμετοχής των αθλητών που είναι αναγκαίοι για την διοργάνωση των αθλητικών αγώνων τους.

3) Επί της απουσίας συνδέσμου μεταξύ των κανόνων επιλεξιμότητας και των αγώνων ή μιας σειράς αγώνων της προσφεύγουσας

- 96 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν συνδέονται με αγώνες ή σειρά αγώνων που διοργανώνει δεν ασκεί επιρροή στο πλαίσιο της ανάλυσης ενός περιορισμού ως εκ του αντικειμένου.
- 97 Ωστόσο, από τον συνδυασμό των αιτιολογικών σκέψεων 166 και 243 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή επικρίνει το γεγονός ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν εξαρτούν την επιβολή κύρωσης από το γεγονός ότι οι μη εγκεκριμένοι αγώνες στους οποίους μετείχαν οι οικείοι αθλητές συμπίπτουν με αγώνες της προσφεύγουσας. Στην πραγματικότητα, η εκτίμηση αυτή αποτελεί απλώς ένα παράδειγμα απουσίας άμεσου συνδέσμου με τους θεμιτούς σκοπούς που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα κατά τη διοικητική διαδικασία και καταδεικνύει το ευρύ, και μάλιστα υπερβολικό, περιεχόμενο των κανόνων επιλεξιμότητας. Συγκεκριμένα, οι εν λόγω κανόνες παρέχουν στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να επιβάλει κυρώσεις μη επιλεξιμότητας για τους αθλητές σε περίπτωση συμμετοχής σε μη εγκεκριμένους αγώνες, ακόμη και αν το πρόγραμμα της προσφεύγουσας δεν προβλέπει κανέναν αγώνα για την ίδια περίοδο και ακόμη και αν οι εν λόγω αθλητές δεν μπορούν, για οποιονδήποτε λόγο, να συμμετάσχουν στους αγώνες που διοργανώνει η προσφεύγουσα. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση της προσφεύγουσας ότι η διαπίστωση που περιλαμβάνεται στις αιτιολογικές σκέψεις 166 και 243 είναι αλυσιτελής.
- 98 Όσον αφορά τα επιχειρήματα σχετικά με την αναφορά στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας, αυτά εξετάζονται στις σκέψεις 106 έως 111 κατωτέρω, στο πλαίσιο της ανάλυσης των σκοπών των κανόνων επιλεξιμότητας.

β) Επί των επιδιωκόμενων με τους κανόνες επιλεξιμότητας σκοπών

- 99 Οι αιτιάσεις που προβάλλει η προσφεύγουσα όσον αφορά την από μέρος της Επιτροπής εξέταση των σκοπών των κανόνων επιλεξιμότητας μπορούν να ομαδοποιηθούν σε δύο σκέλη. Αφενός, με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν δικαιολογούνται από τον θεμιτό σκοπό της προστασίας της ακεραιότητας της παγοδρομίας ταχύτητας έναντι των κινδύνων που συνδέονται με τα στοιχήματα. Αφετέρου, στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή προέβη σε επιφανειακή ανάλυση των επιδιωκόμενων σκοπών, καθόσον βασίστηκε στην αναφορά στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων που περιλαμβάνεται στους κανόνες επιλεξιμότητας του 2014 για να στηρίξει το συμπέρασμα ότι οι κανόνες αυτοί αποσκοπούν στον αποκλεισμό των διοργανωτών ανταγωνιστικών εκδηλώσεων.

1) Επί του πρώτου σκέλους, που αφορά τον επιδιωκόμενο από τους κανόνες επιλεξιμότητας σκοπό της προστασίας της ακεραιότητας της παγοδρομίας ταχύτητας έναντι των κινδύνων που συνδέονται με τα στοιχήματα

- 100 Επισημαίνεται ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας επιδίωκαν διάφορους σκοπούς που προσιδιάζουν στα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του αθλητισμού. Ωστόσο, στο πλαίσιο της παρούσας διαδικασίας, μολονότι η προσφεύγουσα επικαλέστηκε διάφορους θεμιτούς σκοπούς, προέβαλε λεπτομερή επιχειρήματα μόνο προς στήριξη του θεμιτού σκοπού που συνίσταται στην προστασία της ακεραιότητας της παγοδρομίας έναντι των στοιχημάτων.

- 101 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει ήδη αναγνωρίσει ότι η προστασία της ακεραιότητας του αθλητισμού συνιστά θεμιτό σκοπό (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2006, Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής, C-519/04 P, EU:C:2006:492, σκέψη 43). Ωστόσο, η επιδίωξη θεμιτών σκοπών δεν αρκεί από μόνη της για να αποφευχθεί ο χαρακτηρισμός μιας ρύθμισης ως έχουσας αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού, εάν τα μέσα που εφαρμόζονται για την επίτευξή τους είναι αντίθετα προς τις διατάξεις του άρθρου 101 ΣΛΕΕ (πρβλ. αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2006, General Motors κατά Επιτροπής, C-551/03 P, EU:C:2006:229, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 20ής Νοεμβρίου 2008, Beef Industry Development Society και Barry Brothers, C-209/07, EU:C:2008:643, σκέψη 21). Ειδικότερα, πρέπει να εξεταστεί εάν οι επίμαχοι περιορισμοί είναι συνυφασμένοι με την επιδίωξη των εν λόγω σκοπών και είναι ανάλογοι προς αυτούς τους σκοπούς (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Φεβρουαρίου 2002, Wouters κ.λπ., C-309/99, EU:C:2002:98, σκέψη 97, και της 18ης Ιουλίου 2006, Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής, C-519/04 P, EU:C:2006:492, σκέψη 42).
- 102 Εν προκειμένω, μπορεί να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα νομίμως θέσπισε κανόνες για την αποτροπή του ενδεχόμενου τα αθλητικά στοιχήματα να προκαλέσουν κινδύνους χειραγώγησης των αγώνων και των αθλητών, σύμφωνα εξάλλου με τις συστάσεις της ΔΟΕ της 24ης Ιουνίου 2010, οι οποίες φέρουν τον τίτλο «Αθλητικά στοιχήματα: Πρόκληση προς αντιμετώπιση», και τη σύμβαση του Συμβουλίου της Ευρώπης του 2014 σχετικά με τη χειραγώγηση των αθλητικών αγώνων.
- 103 Εντούτοις, ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι περιορισμοί που απορρέουν από το θεσπισθέν εν προκειμένω σύστημα προηγούμενης έγκρισης είναι συνυφασμένοι με την επιδίωξη του θεμιτού αυτού σκοπού που συνίσταται στην προστασία της ακεραιότητας της παγοδρομίας ταχύτητας έναντι των κινδύνων που συνδέονται με τα στοιχήματα, γεγονός παραμένει ότι, ιδίως όσον αφορά τους λόγους που εκτίθενται στις σκέψεις 92 έως 95 ανωτέρω, οι εν λόγω περιορισμοί βαίνουν πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη ενός τέτοιου σκοπού κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 77 ανωτέρω.
- 104 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι περιορισμοί που απορρέουν από τους κανόνες επιλεξιμότητας δικαιολογούνται από τον σκοπό της προστασίας της ακεραιότητας της παγοδρομίας ταχύτητας έναντι των κινδύνων που συνδέονται με τα στοιχήματα.
- 2) Επί του δεύτερου σκέλους, με το οποίο επικρίνεται η επίκληση από την Επιτροπή του σκοπού της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας*
- 105 Πρώτον, η προσφεύγουσα επικρίνει την εκ μέρους της Επιτροπής χρήση της αναφοράς στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της που περιλαμβάνεται στους κανόνες επιλεξιμότητας του 2014 για να στηρίξει το συμπέρασμα ότι οι κανόνες αυτοί αποσκοπούσαν στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, ειδικότερα, ότι η Επιτροπή εσφαλμένως στηρίχθηκε στην αναφορά στα οικονομικά συμφέροντα που περιλαμβάνεται στο κείμενο των κανόνων επιλεξιμότητας του 2014 για να καταλήξει ότι οι κανόνες αυτοί αποσκοπούσαν στον αποκλεισμό κάθε διοργανωτή ανταγωνιστικών αγώνων δυνάμενων να επηρεάσουν τα οικονομικά της συμφέροντα, ενώ από τις περιστάσεις υπό τις οποίες καταρτίστηκαν οι κανόνες αυτοί προκύπτει ότι απέβλεπαν στη διασφάλιση της συμμόρφωσης όλων των αγώνων που εμπíπτουν στην δικαιοδοσία της προσφεύγουσας με κοινά πρότυπα.

- 106 Όπως διαπίστωσε η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 164 και 165 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο κανόνας 102, παράγραφος 1, στοιχείο a, σημείο ii, όριζε από το 2002 και μέχρι την τροποποίησή του το 2016 ότι η προϋπόθεση της επιλεξιμότητας είχε προβλεφθεί για την «προσθήκουςα προστασία των οικονομικών και λοιπών συμφερόντων της ISU». Επιπλέον, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η φράση αυτή εισήχθη το 2002 για να «διευκρινιστούν οι λόγοι του κανόνα επιλεξιμότητας». Επομένως, ο σκοπός της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων ήταν προγενέστερος της επελθούσας το 2002 τροποποίησης, δεδομένου ότι αυτός απλώς διευκρινίστηκε με την εν λόγω τροποποίηση. Επομένως, η Επιτροπή μπορούσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί την εκτίμηση, να συναγάγει την ύπαρξη του σκοπού αυτού ήδη από την έναρξη της περιόδου κατά την οποία διαπιστώνεται η παράβαση το 1998 και έως το 2016.
- 107 Αντιθέτως, εσφαλμένως η Επιτροπή έκρινε, στην αιτιολογική σκέψη 187 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, παρά την κατάργηση της αναφοράς στα οικονομικά συμφέροντα στο κείμενο των κανόνων επιλεξιμότητας του 2016, από το περιεχόμενο του εν λόγω κειμένου προέκυπτε ότι οι κανόνες αυτοί εξακολουθούσαν να αποσκοπούν στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, το γεγονός και μόνον ότι ο κανόνας 102, παράγραφος 1, στοιχείο a, σημείο ii, ως έχει στο κείμενο του 2016 συνδέει τη φράση «άλλα έννομα συμφέροντα της προσφεύγουσας» με τη χρήση των εσόδων της προσφεύγουσας δεν παρέχει τη δυνατότητα να θεωρηθεί ότι, από το 2016, οι κανόνες επιλεξιμότητας επιδιώκουν πραγματικά και κατά προτεραιότητα την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας. Ωστόσο, το σφάλμα αυτό της Επιτροπής δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την ανάλυση των θεμιτών σκοπών που γίνεται στο πλαίσιο της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 108 Συναφώς, επισημαίνεται ότι είναι ορθή η θέση της προσφεύγουσας (βλ. σκέψη 105 ανωτέρω) ότι, λαμβανομένης υπόψη της ιδιαιτερότητας του αθλητισμού, είναι αναγκαίο να διασφαλιστεί ότι οι αθλητικοί αγώνες συμμορφώνονται με κοινά πρότυπα, τα οποία αποσκοπούν, μεταξύ άλλων, στη διασφάλιση της δίκαιης διεξαγωγής των αγώνων και της προστασίας της σωματικής και ηθικής ακεραιότητας των αθλητών. Η προσφεύγουσα μπορούσε επίσης ευλόγως να θεωρήσει ότι ένα σύστημα προηγούμενης έγκρισης, σκοπός του οποίου ήταν να διασφαλίσει ότι κάθε διοργανωτής συμμορφώνεται με τα πρότυπα αυτά, αποτελούσε κατάλληλο μηχανισμό για τη διασφάλιση της επίτευξης του συγκεκριμένου σκοπού.
- 109 Επιπλέον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι αποδεικνύεται ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας του 2016 επιδιώκουν επίσης τον σκοπό της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας, διαπιστώνεται ότι το γεγονός ότι μια ομοσπονδία αποσκοπεί στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της δεν είναι αυτό καθαυτό αντίθετο προς τον ανταγωνισμό. Πράγματι, όπως αναγνώρισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η επιδίωξη οικονομικών σκοπών αποτελεί εγγενές στοιχείο κάθε επιχείρησης, συμπεριλαμβανομένης μιας αθλητικής ομοσπονδίας όταν αυτή ασκεί οικονομική δραστηριότητα.
- 110 Εντούτοις, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή στις αιτιολογικές σκέψεις 255 έως 258 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το σύστημα προηγούμενης έγκρισης, όπως σχεδιάστηκε εν προκειμένω από την προσφεύγουσα, βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του σκοπού της συμμόρφωσης της διεξαγωγής των αθλητικών αγώνων με κοινά πρότυπα. Συγκεκριμένα, πρώτον, η ανακοίνωση αριθ. 1974 επιβάλλει στους τρίτους διοργανωτές ορισμένες υποχρεώσεις γνωστοποίησης πληροφοριών χρηματοοικονομικού χαρακτήρα οι οποίες βαίνουν πέραν του αναγκαίου μέτρου για την επίτευξη του προβαλλόμενου σκοπού. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, μολονότι η γνωστοποίηση ενός προσωρινού προϋπολογισμού μπορεί να δικαιολογηθεί από την ανάγκη να διασφαλιστεί ότι τρίτος διοργανωτής είναι σε θέση να διοργανώσει αγώνες, η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα στοιχείο βάσει του οποίου να

μπορεί να θεωρηθεί ότι η γνωστοποίηση του επιχειρηματικού σχεδίου στο σύνολό του είναι αναγκαία για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν παρέχει καμία αιτιολόγηση όσον αφορά το γεγονός ότι το σύστημα προηγούμενης έγκρισης, όπως αυτό αποτυπώνεται στην ανακοίνωση αριθ. 1974 προβλέπει πιο σύντομη και πιο περιοριστική προθεσμία για την υποβολή αίτησης χορήγησης έγκρισης όταν πρόκειται για αγώνες που διοργανώνονται από τρίτον (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω). Τρίτον, η ανακοίνωση αριθ. 1974 δεν απαριθμεί εξαντλητικώς τις απαιτήσεις που εισάγονται και παρέχει στην προσφεύγουσα ευρεία ευχέρεια όσον αφορά την αποδοχή ή την απόρριψη ενός αιτήματος διοργάνωσης διεθνών ανοικτών αγώνων. Τέταρτον, η ανακοίνωση αριθ. 1974 δεν προβλέπει συγκεκριμένη προθεσμία για τη διεκπεραίωση μιας αίτησης χορήγησης έγκρισης, πράγμα που θα μπορούσε επίσης να οδηγήσει σε αυθαίρετη διαχείριση των εν λόγω αιτήσεων.

- 111 Επομένως, ακόμη και αν η Επιτροπή εσφαλμένως στηρίχθηκε στον σκοπό της προστασίας των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας όσον αφορά τους κανόνες επιλεξιμότητας του 2016, ορθώς δέχθηκε τον δυσανάλογο χαρακτήρα του συστήματος προηγούμενης έγκρισης, ιδίως σε σχέση με τον φερόμενο ως άλλο επιδιωκόμενο σκοπό των κανόνων επιλεξιμότητας, ήτοι τη συμμόρφωση όλων των αγώνων με κοινά πρότυπα.
- 112 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι έκρινε ότι η ISU μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα έσοδά της για να στηρίξει τους αγώνες που διοργανώνουν τα μέλη της, ενώ δεν έθετε τα κεφάλαιά της στη διάθεση τρίτων, για να καταλήξει στη συνέχεια στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας του 2016 εξακολουθούσαν να αποσκοπούν στην προστασία των οικονομικών συμφερόντων της προσφεύγουσας. Κατά την προσφεύγουσα, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η Επιτροπή απαιτεί από αυτή να χρηματοδοτεί τους αγώνες που διοργανώνουν τρίτοι.
- 113 Ωστόσο, στις αιτιολογικές σκέψεις 187 και 220 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή περιορίστηκε να παρατηρήσει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να χρησιμοποιεί τους πόρους που προέρχονται από εισφορά αλληλεγγύης, την οποία πληρώνουν και τρίτοι, για να χρηματοδοτεί τους δικούς της αγώνες καθώς και τους αγώνες των μελών της, ενώ δεν παρέχει το ίδιο αυτό πλεονέκτημα στους τρίτους διοργανωτές.
- 114 Βεβαίως, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, μια αθλητική ομοσπονδία με περιορισμένα έσοδα μπορεί βασίμως να επικαλείται το δικαίωμα να χρησιμοποιεί την εισφορά αλληλεγγύης για τη χρηματοδότηση αγώνων που, κατά την άποψή της, αξίζει να λάβουν τη χρηματοδότηση αυτή και να τη στερεί από άλλους. Εντούτοις, λαμβανομένου υπόψη του ρόλου της που περιλαμβάνει τόσο τη διοργάνωση αγώνων και όσο και την εξουσία να χορηγεί τις άδειες για τους αγώνες που διοργανώνονται από τρίτους, η προσφεύγουσα οφείλει να διασφαλίζει τον ανόθευτο ανταγωνισμό μεταξύ των επιχειρηματιών κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στις σκέψεις 72 και 73 ανωτέρω. Επομένως, όπως ορθώς έκρινε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να εξαρτά τη χορήγηση έγκρισης για τη διοργάνωση αγώνων από τρίτους από την καταβολή εισφοράς αλληλεγγύης η οποία χρησιμοποιείται για τη χρηματοδότηση μόνον των αγώνων της και των αγώνων των μελών της. Ως εκ τούτου, το επιχείρημα ότι η Επιτροπή απαιτεί από την προσφεύγουσα να χρηματοδοτήσει τους αγώνες που διοργανώνονται από τρίτους πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν διατύπωσε άλλες επικρίσεις κατά των αιτιολογικών σκέψεων 187 και 220 της προσβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την εισφορά αλληλεγγύης.

3. Επί των λοιπών στοιχείων του πλαισίου στο οποίο εντάσσονται οι κανόνες επιλεξιμότητας

- 115 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν προέβη σε εμπειριστατωμένη ανάλυση της σχετικής αγοράς υπό το πρίσμα του πλαισίου της. Ειδικότερα, θεωρεί ότι η Επιτροπή εσφαλμένως αρνήθηκε να λάβει υπόψη τους αγώνες καλλιτεχνικής παγοδρομίας τους οποίους είχε εγκρίνει η προσφεύγουσα.
- 116 Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι οι αγώνες καλλιτεχνικής παγοδρομίας δεν αποτελούν μέρος της σχετικής αγοράς, όπως την ορίζει η Επιτροπή, ήτοι της παγκόσμιας αγοράς της οργάνωσης και της εμπορικής εκμετάλλευσης της παγοδρομίας ταχύτητας, και ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τον ορισμό αυτό της αγοράς.
- 117 Βεβαίως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, στο πλαίσιο της ανάλυσης ενός περιορισμού ως εκ του αντικειμένου, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κάθε κρίσιμο στοιχείο, σε συνάρτηση, ιδίως, με τη φύση των επίμαχων υπηρεσιών καθώς και με τους πραγματικούς όρους λειτουργίας των αγορών και με τη δομή τους, σχετικό με το οικονομικό ή νομικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται ο συντονισμός αυτός, χωρίς να έχει σημασία αν ένα τέτοιο στοιχείο υπάγεται ή όχι στη σχετική αγορά (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, CB κατά Επιτροπής, C-67/13 P, EU:C:2014:2204, σκέψη 78). Ωστόσο, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή υπήρχαν αλληλεπιδράσεις μεταξύ της σχετικής αγοράς και μιας διακριτής συναφούς αγοράς, όπερ δεν αποδείχθηκε ότι συμβαίνει εν προκειμένω. Το γεγονός και μόνον ότι η προσφεύγουσα είναι επίσης αρμόδια για την καλλιτεχνική παγοδρομία και ότι οι ίδιοι κανόνες εφαρμόζονται και στα δύο αθλήματα δεν αρκεί για να αποδειχθεί η ύπαρξη τέτοιων αλληλεπιδράσεων. Επομένως, η Επιτροπή δεν όφειλε να λάβει υπόψη τους αγώνες για τους οποίους χορήγησε έγκριση η προσφεύγουσα σε μια αγορά διακριτή από τη σχετική αγορά.
- 118 Επιπλέον, όπως εκτέθηκε στις σκέψεις 86 έως 89 ανωτέρω, τόσο πριν όσο και μετά τη δημοσίευση της ανακοίνωσης αριθ. 1974, οι κανόνες επιλεξιμότητας δεν συνέδεαν τη ρυθμιστική λειτουργία της προσφεύγουσας με τις αναγκαίες εγγυήσεις για τη διασφάλιση πραγματικής πρόσβασης τρίτων στη σχετική αγορά. Λαμβανομένης υπόψη της έλλειψης αντικειμενικών, διαφανών, μη εισαγόντων δυσμενείς διακρίσεις και επαληθεύσιμων κριτηρίων έγκρισης, ουδόλως περιοριζόταν η ευρεία ευχέρεια της προσφεύγουσας όσον αφορά την έγκριση των αγώνων.
- 119 Επομένως, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ενέκρινε αγώνες καλλιτεχνικής παγοδρομίας, ακόμη και αν υποτεθεί ότι επρόκειτο για πραγματικά ανεξάρτητους αγώνες, δεν ασκεί επιρροή στην ανάλυση του πλαισίου εντός του οποίου εντάσσονται οι κανόνες επιλεξιμότητας, διότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το συμπέρασμα ότι το σύστημα προηγούμενης έγκρισης της παρέχει τη δυνατότητα να νοθεύσει τον ανταγωνισμό στη σχετική αγορά ευνοώντας τους δικούς της αγώνες σε βάρος των αγώνων που προτίθενται να διοργανώσουν τρίτοι και ότι, επομένως, οι κανόνες αυτοί δεν διασφαλίζουν την πραγματική πρόσβαση στην εν λόγω αγορά.
- 120 Υπό το πρίσμα του συνόλου των προεκτεθέντων, ορθώς η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Πράγματι, λαμβανομένων υπόψη του περιεχομένου και των σκοπών τους, καθώς και του πλαισίου στο οποίο εντάσσονται, οι εν λόγω κανόνες είναι αρκούντως επιβλαβείς ώστε να θεωρηθεί ότι περιορίζουν τον ανταγωνισμό ως εκ του αντικειμένου κατά την έννοια του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.

- 121 Δεδομένου ότι η ύπαρξη περιορισμού του ανταγωνισμού ως εκ του αντικειμένου αποδεικνύεται επαρκώς από την εξέταση του περιεχομένου και των σκοπών των κανόνων επιλεξιμότητας, καθώς και του πλαισίου στο οποίο αυτοί εντάσσονται, παρέλκει η εξέταση των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας που αφορούν τα συμπεράσματα της Επιτροπής σχετικά με την πρόθεση της προσφεύγουσας να αποκλείσει τους τρίτους διοργανωτές. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η πρόθεση δεν αποτελεί αναγκαίο στοιχείο για την εξακρίβωση του αν μια απόφαση ένωσης επιχειρήσεων συνιστά περιορισμό ως εκ του αντικειμένου (πρβλ. απόφαση της 6ης Απριλίου 2006, *General Motors κατά Επιτροπής*, C-551/03 P, EU:C:2006:229, σκέψη 77), είναι αλυσιτελή τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά αυτού του μέρους της εξέτασης του περιορισμού ως εκ του αντικειμένου.
- 122 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθούν.
- 123 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ορθώς απέδειξε την ύπαρξη περιορισμού ως εκ του αντικειμένου, παρέλκει η διερεύνηση των αποτελεσμάτων του επί του ανταγωνισμού (αποφάσεις της 26ης Νοεμβρίου 2015, *Maxima Latvija*, C-345/14, EU:C:2015:784, σκέψη 17, και της 20ής Ιανουαρίου 2016, *Toshiba Corporation κατά Επιτροπής*, C-373/14 P, EU:C:2016:26, σκέψη 25). Επομένως, παρέλκει η εξέταση του βασίμου του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή εσφαλμένως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας έχουν ως αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού.

Γ. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι η απόφαση σχετικά με το Grand Prix του Ντουμπάι του 2014 δεν εμπίπτει στο εδαφικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ

- 124 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η απόφαση περί μη εγκρίσεως του Grand Prix του Ντουμπάι δεν εμπίπτει στο εδαφικό πεδίο εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ, δεδομένου ότι η διοργάνωση αυτή επρόκειτο να πραγματοποιηθεί εκτός του εδάφους του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ).
- 125 Υπενθυμίζεται, εκ προοιμίου, ότι, κατά τη νομολογία, η αρμοδιότητα της Επιτροπής να διαπιστώνει και να επιβάλλει κυρώσεις για συμπεριφορά που εκδηλώθηκε εκτός της Ένωσης βάσει των κανόνων του δημοσίου διεθνούς δικαίου μπορεί να θεμελιωθεί είτε με βάση το κριτήριο της εφαρμογής είτε με βάση το κριτήριο των ουσιαστικών επιπτώσεων (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, *Intel κατά Επιτροπής*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, σκέψεις 40 και 47). Δυνάμει του κριτηρίου της εφαρμογής, η αρμοδιότητα της Επιτροπής δικαιολογείται από το μέρος όπου εκδηλώθηκε η συμπεριφορά (απόφαση της 31ης Μαρτίου 1993, *Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής*, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, EU:C:1993:120, σκέψη 16). Σύμφωνα με το κριτήριο των ουσιαστικών επιπτώσεων, η Επιτροπή μπορεί επίσης να δικαιολογήσει την αρμοδιότητά της όταν η συμπεριφορά είναι ικανή να προκαλέσει άμεσες, σημαντικές και προβλέψιμες επιπτώσεις εντός της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, *Intel κατά Επιτροπής*, C-413/14 P, EU:C:2017:632, σκέψεις 48 έως 53).
- 126 Εν προκειμένω, στο άρθρο 1 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε «παραβεί το άρθρο 101 ΣΛΕΕ καθόσον θέσπισε και εφάρμοσε τους κανόνες επιλεξιμότητας [...]». Το συμπέρασμα αυτό πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των στοιχείων της αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως.

- 127 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, μολονότι επικρίνει επανειλημμένως την απόφαση που εξέδωσε η προσφεύγουσα επ' ευκαιρία του Grand Prix του Ντουμπάι, εντούτοις δεν αφορά αυτή καθεαυτήν την απορριπτική απόφαση του εν λόγω Grand Prix. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή χρησιμοποίησε την άρνηση της προσφεύγουσας να εγκρίνει το Grand Prix του Ντουμπάι αποκλειστικά για να καταδείξει τον τρόπο με τον οποίο η προσφεύγουσα εφαρμόζει στην πράξη τους κανόνες επιλεξιμότητας (βλ., ιδίως, αιτιολογικές σκέψεις 175, 176, 199 έως 205, 232 έως 235 και 243 της προσβαλλομένης αποφάσεως).
- 128 Ως εκ τούτου, στο μέτρο που η προσβαλλόμενη απόφαση αφορά τους κανόνες επιλεξιμότητας και όχι το Grand Prix του Ντουμπάι, το κρίσιμο ζήτημα δεν είναι αν η διοργάνωση αυτή πραγματοποιήθηκε εντός ή εκτός του εδάφους του ΕΟΧ, αλλά αν η Επιτροπή ήταν αρμόδια, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 125 ανωτέρω, να αποφανθεί επί της συμβατότητας των κανόνων επιλεξιμότητας με το άρθρο 101 ΣΛΕΕ.
- 129 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, λαμβανομένων υπόψη, μεταξύ άλλων, των αυστηρών και δυσανάλογων κυρώσεων που προβλέπονται σε περίπτωση συμμετοχής των παγοδρόμων σε αγώνες μη εγκεκριμένους από την προσφεύγουσα και της έλλειψης αντικειμενικών, διαφανών, μη εισαγόντων δυσμενείς διακρίσεις και επαληθεύσιμων κριτηρίων έγκρισης, οι κανόνες επιλεξιμότητας εμποδίζουν τους παγοδρόμους να παρέχουν τις υπηρεσίες τους στους διοργανωτές μη εγκεκριμένων από την προσφεύγουσα διεθνών αγώνων παγοδρομίας ταχύτητας και, ως εκ τούτου, εμποδίζουν τους εν λόγω διοργανωτές να αξιοποιούν τις υπηρεσίες των παγοδρόμων στο πλαίσιο ανταγωνιστικών αγώνων εντός ή εκτός του ΕΟΧ. Κατά συνέπεια, οι κανόνες επιλεξιμότητας μπορούν να προκαλέσουν άμεσες, σημαντικές και προβλέψιμες επιπτώσεις εντός της Ένωσης κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 125 ανωτέρω. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή ήταν εν προκειμένω αρμόδια να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και η απόφαση αυτή δεν εκδόθηκε κατά παράβαση του εδαφικού πεδίου εφαρμογής του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.
- 130 Επομένως, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Δ. Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος βάλλει κατά του συμπεράσματος ότι ο κανονισμός διαιτησίας της προσφεύγουσας ενισχύει τους περιορισμούς του ανταγωνισμού

- 131 Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το συμπέρασμα που περιέχεται στο τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο ο κανονισμός διαιτησίας της ενισχύει τους περιορισμούς του ανταγωνισμού που απορρέουν από τους κανόνες επιλεξιμότητας, είναι αβάσιμο και δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη.
- 132 Κατά του έκτου λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή προβάλλει, κυρίως, ένσταση απαραδέκτου η οποία στηρίζεται στο ότι το ακυρωτικό αίτημα της προσφεύγουσας ουδόλως αφορά το συμπέρασμα σχετικά με τον κανονισμό διαιτησίας. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή δήλωσε, επιπλέον, ότι το τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποτελεί ανάλυση στην οποία προέβη επαλλήλως και ότι, επομένως, το συμπέρασμα του τμήματος αυτού σχετικά με τον κανονισμό διαιτησίας δεν αποτελεί μέρος της διαπιστωθείσας παράβασης. Υπό το πρίσμα της δήλωσης αυτής, η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει τον λόγο αυτό ως αλυσιτελή. Πράγματι, κατά τη νομολογία, ο αλυσιτελής χαρακτήρας προβαλλόμενου λόγου αφορά το αν και κατά πόσον μπορεί, στην περίπτωση που είναι βάσιμος, να επιφέρει την ακύρωση που επιδιώκει ο προσφεύγων και όχι το έννομο συμφέρον που αυτός μπορεί να έχει για την άσκηση αυτής της προσφυγής ή ακόμη για την προβολή συγκεκριμένου λόγου, δεδομένου ότι

τα ζητήματα αυτά ανάγονται αντιστοίχως στο παραδεκτό της προσφυγής και στο παραδεκτό του λόγου ακυρώσεως (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2000, EFMA κατά Συμβουλίου, C-46/98 P, EU:C:2000:474, σκέψη 38).

- 133 Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει επίσης, με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι ο έκτος λόγος ακυρώσεως είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

1. Επί της λυσιτέλειας του έκτου λόγου ακυρώσεως

- 134 Απαντώντας σε ερώτηση που της τέθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι το αίτημά της να μη ληφθεί υπόψη το τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποσκοπούσε, στην πραγματικότητα, στην ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως καθόσον στηριζόταν στις εκτιμήσεις που εκτίθενται στο εν λόγω τμήμα.
- 135 Το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως ορίζει ότι η προσφεύγουσα παρέβη «το άρθρο 101 [ΣΛΕΕ] και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ καθόσον θέσπισε και εφάρμοσε τους κανόνες επιλεξιμότητας, ιδίως τους κανόνες 102 και 103 των γενικών κανονισμών της ISU του 2014 και των γενικών κανονισμών της ISU του 2016, όσον αφορά την παγοδρομία ταχύτητας». Επιπλέον, από το τμήμα 8.6 της προσβαλλομένης αποφάσεως με τίτλο «Συμπέρασμα σχετικά με το άρθρο 101 [ΣΛΕΕ] και το άρθρο 53, παράγραφος 1, της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ» προκύπτει ότι το άρθρο 1 του διατακτικού στηρίζεται στην αιτιολογία που περιλαμβάνεται στα τμήματα 8.3 έως 8.5 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 136 Αντιθέτως, οι εκτιμήσεις σχετικά με τον κανονισμό διαιτησίας περιλαμβάνονται σε τμήμα μεταγενέστερο του συμπεράσματος περί της υπάρξεως περιορισμού του ανταγωνισμού, ήτοι στο τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Στο τμήμα αυτό, η Επιτροπή δεν κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο κανονισμός διαιτησίας συνιστούσε αυτοτελή παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού, αλλά απλώς ότι ενίσχυε τους περιορισμούς του ανταγωνισμού που συνεπάγονταν οι κανόνες επιλεξιμότητας.
- 137 Επομένως, όπως αναγνώρισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, όσον αφορά τη διαπιστωθείσα παράβαση, το τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο αφορά τον κανονισμό διαιτησίας, παρατίθεται επαλλήλως στο μέτρο που, ακόμη και αν υποθεθεί ότι το τμήμα αυτό ενέχει σφάλμα, δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη περιορισμού του ανταγωνισμού. Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι το εν λόγω τμήμα πάσχει έλλειψη νομιμότητας δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση του άρθρου 1 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ως εκ τούτου, ο έκτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα, καθόσον προβάλλεται προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 1 του διατακτικού της προσβαλλομένης αποφάσεως, είναι αλυσιτελής.
- 138 Εντούτοις, δυνάμει του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα οφείλει, μεταξύ άλλων, να θέσει τέλος στην παράβαση που αναφέρεται στο άρθρο 1 και να απέχει από την επανάληψη κάθε πράξης ή συμπεριφοράς που έχει ισοδύναμο αντικείμενο ή αποτέλεσμα. Το άρθρο αυτό πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα των αιτιολογικών σκέψεων 338 έως 342 της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες καθορίζουν τα μέτρα που πρέπει να λάβει η προσφεύγουσα προκειμένου να συμμορφωθεί προς την υποχρέωσή της να θέσει τέλος στην παράβαση. Με τις αιτιολογικές αυτές σκέψεις, η Επιτροπή επισήμανε ότι η προσφεύγουσα μπορούσε, κατ' ουσίαν, να θέσει τέλος στην παράβαση διατηρώντας συγχρόνως σε ισχύ το

σύστημα προηγούμενης έγκρισης μόνον αν εισήγαγε ουσιώδεις τροποποιήσεις όχι μόνο στους κανόνες επιλεξιμότητας και στην ανακοίνωση αριθ. 1974, αλλά και στον κανονισμό διαιτησίας της.

- 139 Επομένως, η Επιτροπή εξάρτησε τη νομιμότητα της διατήρησης του συστήματος προηγούμενης έγκρισης της προσφεύγουσας από την ουσιώδη τροποποίηση, μεταξύ άλλων, του κανονισμού διαιτησίας της. Επομένως, το τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως αποτελεί μέρος του αναγκαίου ερείσματος του άρθρου 2 του διατακτικού της.
- 140 Ως εκ τούτου, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, ο έκτος λόγος ακυρώσεως είναι λυσιτελής καθόσον προβάλλεται προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

2. Επί της ουσίας

- 141 Όσον αφορά το βάσιμο του λόγου αυτού, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως ενέχει, κατ' ουσίαν, διττή πλάνη περί την εκτίμηση. Αφενός, η Επιτροπή εσφαλμένως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο κανονισμός διαιτησίας καθιστούσε δυσχερέστερη την αποτελεσματική δικαστική προστασία έναντι μιας ενδεχομένως αντίθετης προς τον ανταγωνισμό αποφάσεως της προσφεύγουσας. Αφετέρου, εκτιμά ότι το τμήμα αυτό δεν είναι κρίσιμο, στο μέτρο που η Επιτροπή δεν θεωρεί ότι η προσφυγή στη διαδικασία διαιτησίας του TAS συνιστά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ.
- 142 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 132 ανωτέρω, η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι ο κανονισμός διαιτησίας δεν συνιστά παράβαση του άρθρου 101 ΣΛΕΕ. Ωστόσο, υποστηρίζει την εκτίμηση στην οποία προέβη στο τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως και αντιτάσσει ότι είχε την εξουσία να προβεί στην επίμαχη ανάλυση.
- 143 Με τα υπομνήματά της, η Επιτροπή υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι μπορούσε να θεωρήσει τον κανονισμό διαιτησίας ως επιβαρυντική περίπτωση κατά την έννοια του σημείου 28 των κατευθυντήριων γραμμών για τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων που επιβάλλονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 23, παράγραφος 2, σημείο α', του κανονισμού 1/2003 (ΕΕ 2006, C 210, σ. 2, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές του 2006), σε περίπτωση που αποφάσιζε να επιβάλει μια τέτοια κύρωση.
- 144 Η προσβαλλόμενη απόφαση όμως δεν χρησιμοποιεί την έννοια της επιβαρυντικής περίπτωσης και δεν αναφέρεται στις κατευθυντήριες γραμμές του 2006.
- 145 Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι η Επιτροπή, αφού κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι κανόνες επιλεξιμότητας περιόριζαν τον ανταγωνισμό, διαπίστωσε στη συνέχεια ότι ο κανονισμός διαιτησίας ενίσχυε τους περιορισμούς που συνεπάγονταν οι κανόνες αυτοί. Επιπλέον, έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι, σε περίπτωση διατήρησης σε ισχύ του συστήματος προηγούμενης έγκρισης, οι κανόνες επιλεξιμότητας, η ανακοίνωση αριθ. 1974 και ο κανονισμός διαιτησίας έπρεπε να τροποποιηθούν ουσιωδώς.
- 146 Επομένως, μολονότι είναι αληθές ότι η Επιτροπή δεν επέβαλε πρόστιμο εν προκειμένω, αφού εξέτασε το ενδεχόμενο να το πράξει κατά το στάδιο της ανακοίνωσης των αιτιάσεων, εντούτοις, το γεγονός ότι έκρινε ότι ο κανονισμός διαιτησίας ενίσχυε τους περιορισμούς που συνεπάγονταν οι κανόνες επιλεξιμότητας είχε ως αποτέλεσμα να διευρύνει η Επιτροπή το περιεχόμενο των

υποχρεώσεων που βάρυναν την προσφεύγουσα, καθόσον εξάρτησε τη νομιμότητα της διατήρησης του συστήματός της προηγούμενης έγκρισης από την τροποποίηση, μεταξύ άλλων, του κανονισμού αυτού.

- 147 Κατ' ουσίαν, η Επιτροπή συνέχισε με αυτόν τον τρόπο να ακολουθεί τη λογική των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 σχετικά με τη συνεκτίμηση επιβαρυντικών περιστάσεων κατά τον υπολογισμό των προστίμων, έστω και αν εν τέλει δεν επέβαλε πρόστιμο με την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 148 Πάντως, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή επεξέτεινε, όπως υποστηρίζει, τις υποχρεώσεις της προσφεύγουσας εμπνεόμενη από τις κατευθυντήριες γραμμές του 2006 και ότι μπορεί επομένως να επικαλεστεί την εφαρμογή των εν λόγω κατευθυντήριων γραμμών χωρίς να προβεί σε αντικατάσταση αιτιολογίας, πρέπει να θεωρηθεί ότι εσφαλμένα έκρινε ότι ο κανονισμός διαιτησίας συνιστούσε επιβαρυντική περίσταση κατά την έννοια των κατευθυντήριων γραμμών του 2006.
- 149 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, μολονότι είναι αληθές ότι οι κατευθυντήριες γραμμές δεν αποτελούν τη νομική βάση των αποφάσεων που λαμβάνει η Επιτροπή, εντούτοις η Επιτροπή, θεσπίζοντας τέτοιους κανόνες συμπεριφοράς και αναγγέλλοντας, με τη δημοσίευσή τους, ότι θα τους εφαρμόζει, αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να αποκλίνει από τους κανόνες αυτούς, διότι άλλως θα της επιβληθούν ενδεχομένως κυρώσεις λόγω παραβίασης γενικών αρχών του δικαίου, όπως είναι η ίση μεταχείριση ή η προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Δεν μπορεί συνεπώς να αποκλεισθεί ότι, υπό ορισμένες προϋποθέσεις και ανάλογα με το περιεχόμενό τους, αυτοί οι κανόνες συμπεριφοράς που είναι γενικής ισχύος μπορούν να παραγάγουν έννομα αποτελέσματα (πρβλ. απόφαση της 28ης Ιουνίου 2005, Dansk Rørdindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, EU:C:2005:408, σκέψεις 209 έως 211).
- 150 Το σημείο 28 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 έχει ως εξής:
- «Το βασικό ποσό του προστίμου θα μπορεί να αυξηθεί, όταν η Επιτροπή θα διαπιστώνει την ύπαρξη επιβαρυντικών περιστάσεων, όπως:
- όταν η επιχείρηση συνεχίζει ή επαναλαμβάνει την ίδια ή παρόμοια παράβαση, μετά τη διαπίστωση από την Επιτροπή ή από εθνική αρχή ανταγωνισμού ότι η εν λόγω επιχείρηση παραβίασε τις διατάξεις του [άρθρου 101 ΣΛΕΕ] ή του [άρθρου 102 ΣΛΕΕ]. Το βασικό ποσό θα προσαυξάνεται έως 100 % για κάθε διαπιστωμένη παράβαση αυτού του είδους·
 - όταν η επιχείρηση αρνήθηκε να συνεργαστεί ή παρεμπόδιζε την Επιτροπή κατά τη διενέργεια της έρευνάς της·
 - όταν η επιχείρηση είχε ηγετικό ρόλο ή ρόλο υποκινητή της παράβασης. Η Επιτροπή θα δίδει επίσης ιδιαίτερη προσοχή σε οποιοδήποτε μέτρο λήφθηκε για να υποχρεώσει άλλες επιχειρήσεις να συμμετάσχουν στην παράβαση ή/και οποιαδήποτε αντίποινα λήφθηκαν έναντι άλλων επιχειρήσεων, προκειμένου να εξασφαλίσουν την εφαρμογή των πρακτικών που συνιστούν την παράβαση.»

- 151 Η χρήση της φράσης «όπως» στο σημείο 28, πρώτο εδάφιο, των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 δείχνει ότι η απαρίθμηση επιβαρυντικών περιστάσεων δεν είναι εξαντλητική (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Team Relocations κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-444/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2013:464, σκέψη 105).
- 152 Εντούτοις, διαπιστώνεται ότι το κοινό στοιχείο των επιβαρυντικών περιστάσεων που περιλαμβάνονται στον κατάλογο του σημείου 28 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006 συνίσταται στην περιγραφή παράνομων συμπεριφορών ή περιστάσεων που καθιστούν την παράβαση πιο επιβλαβή και δικαιολογούν ειδική καταδίκη συνεπαγόμενη αύξηση της επιβληθείσας στην υπεύθυνη επιχείρηση κυρώσεως. Συγκεκριμένα, στο σημείο 4 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006, η εξουσία της Επιτροπής να επιβάλλει πρόστιμα σε επαρκώς αποτρεπτικό επίπεδο καθιστά αναγκαία την προσαρμογή του βασικού ποσού κάθε προστίμου λαμβανομένων υπόψη ιδίως των ενδεχόμενων επιβαρυντικών περιστάσεων που συνδέονται με την παράβαση.
- 153 Επομένως, μόνον παράνομες συμπεριφορές ή περιστάσεις που καθιστούν την παράβαση περισσότερο επιβλαβή, όπως οι τρεις περιστάσεις που απαριθμούνται στο σημείο 28 των κατευθυντήριων γραμμών, μπορούν να δικαιολογήσουν αύξηση του προστίμου που επιβάλλεται για παράβαση του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης, διότι ουδείς μπορεί να αποθαρρυνθεί από νόμιμη ή μη βλαπτική συμπεριφορά.
- 154 Ωστόσο, εν προκειμένω επισημαίνεται, πρώτον, ότι, όπως αναγνωρίζει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 269 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η διαιτησία αποτελεί γενικώς αποδεκτή μέθοδο επίλυσης διαφορών που έχει δεσμευτική ισχύ και ότι η σύναψη ρήτρας διαιτησίας δεν περιορίζει αφ' εαυτής τον ανταγωνισμό.
- 155 Δεύτερον, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 286 της προσβαλλομένης αποφάσεως και αντιθέτως προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν έκρινε ότι ο κανονισμός διαιτησίας προσέβαλλε το δικαίωμα των αθλητών σε δίκαιη δίκη.
- 156 Τρίτον, υπογραμμίζεται ότι ο υποχρεωτικός χαρακτήρας της διαιτησίας και το γεγονός ότι ο κανονισμός διαιτησίας απονέμει στο TAS αποκλειστική αρμοδιότητα εκδίκασης διαφορών σχετικών με τις αποφάσεις περί μη επιλεξιμότητας της προσφεύγουσας μπορούν να δικαιολογηθούν από έννομα συμφέροντα συνδεδεμένα με την ιδιαιτερότητα του αθλητισμού. Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου αποφάνθηκε στο ίδιο πνεύμα σε υπόθεση η οποία αφορούσε, μεταξύ άλλων, τον κανονισμό διαιτησίας. Το ΕΔΔΑ αναγνώρισε ότι υπάρχει βέβαιο συμφέρον οι διαφορές που ανακύπτουν στο πλαίσιο του επαγγελματικού αθλητισμού, ιδίως αυτές που έχουν διεθνή διάσταση, να μπορούν να υποβάλλονται στην κρίση εξειδικευμένου δικαστηρίου το οποίο να είναι σε θέση να αποφανθεί με ταχύτητα και κατά τρόπο οικονομικά πρόσφορο. Προσέθεσε δε ότι οι διεθνείς αθλητικές εκδηλώσεις υψηλού επιπέδου διοργανώνονται σε διάφορες χώρες από οργανισμούς που έχουν την έδρα τους σε διαφορετικά κράτη και συχνά είναι ανοικτές σε αθλητές από όλο τον κόσμο. Στο πλαίσιο αυτό, η προσφυγή σε ένα ενιαίο και εξειδικευμένο διεθνές διαιτητικό δικαστήριο παρέχει κάποια δικονομική ομοιομορφία και ενισχύει την ασφάλεια δικαίου (απόφαση του ΕΔΔΑ της 2ας Οκτωβρίου 2018, Mutu και Pechstein κατά Ελβετίας, CE:ECHR:2018:1002JUD004057510, § 98).

- 157 Τέταρτον, υπενθυμίζεται ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι κάθε πρόσωπο δικαιούται να προσφύγει σε εθνικό δικαστήριο και να ζητήσει αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη, εφόσον υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της εν λόγω ζημίας και μιας απαγορευμένης βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ σύμπραξης ή πρακτικής (απόφαση της 5ης Ιουνίου 2014, Kone κ.λπ., C-557/12, EU:C:2014:1317, σκέψη 22).
- 158 Πράγματι, το δικαίωμα κάθε προσώπου να ζητήσει αποκατάσταση της ζημίας αυτής ενισχύει την αποτελεσματική λειτουργία των κανόνων ανταγωνισμού της Ένωσης και μπορεί να αποθαρρύνει τις συχνά κεκαλυμμένες συμφωνίες ή πρακτικές που ενδέχεται να περιορίσουν ή να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό, συμβάλλοντας κατ' αυτόν τον τρόπο στη διατήρηση αποτελεσματικού ανταγωνισμού εντός της Ένωσης (αποφάσεις της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, Courage και Crehan, C-453/99, EU:C:2001:465, σκέψη 27, και της 5ης Ιουνίου 2014, Kone κ.λπ., C-557/12, EU:C:2014:1317, σκέψη 23).
- 159 Εν προκειμένω, μολονότι είναι αληθές ότι ο κανονισμός διαιτησίας δεν παρέχει στους παγοδρόμους τη δυνατότητα να ασκήσουν ενώπιον εθνικού δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά αποφάσεως περί μη επιλεξιμότητας η οποία αντιβαίνει στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, εντούτοις οι παγοδρόμοι μπορούν να ασκήσουν, εφόσον το επιθυμούν, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που μνημονεύεται στις σκέψεις 157 και 158 ανωτέρω, αγωγή αποζημιώσεως ενώπιον εθνικού δικαστηρίου. Επιπλέον, οι τρίτοι διοργανωτές μπορούν επίσης να ασκήσουν αγωγή αποζημιώσεως όταν θεωρούν ότι μια απόφαση με την οποία απορρίπτεται αίτηση χορήγησης έγκρισης αντιβαίνει στο άρθρο 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Σε τέτοιες περιπτώσεις, το εθνικό δικαστήριο δεν δεσμεύεται από την εκτίμηση του TAS σχετικά με τη συμβατότητα της αποφάσεως περί μη επιλεξιμότητας ή της αρνήσεως χορήγησης έγκρισης με το δικαίωμα ανταγωνισμού της Ένωσης και, ενδεχομένως, μπορεί να υποβάλει στο Δικαστήριο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως σύμφωνα με το άρθρο 267 ΣΛΕΕ.
- 160 Επισημαίνεται, εξάλλου, ότι οι παγοδρόμοι και οι τρίτοι διοργανωτές για τους οποίους έχει εκδοθεί απόφαση περί μη επιλεξιμότητας ή των οποίων έχει απορριφθεί η αίτηση χορήγησης έγκρισης κατά παράβαση του άρθρου 101, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ μπορούν επίσης να υποβάλουν καταγγελία ενώπιον εθνικής αρχής ανταγωνισμού ή ενώπιον της Επιτροπής, όπως έπραξαν εν προκειμένω οι καταγγέλλοντες. Αν η αρμόδια για την υπόθεση αρχή εκδώσει απόφαση, η απόφαση αυτή μπορεί, ενδεχομένως, να αποτελέσει και αντικείμενο ελέγχου ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ένωσης. Συγκεκριμένα, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης θα μπορούσαν να αποφανθούν επί του ζητήματος αυτού στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας κατά αποφάσεως της Επιτροπής ή κατόπιν προδικαστικής παραπομπής την οποία υποβάλλει εθνικό δικαστήριο επιληφθέν προσφυγής ασκηθείσας κατά αποφάσεως εθνικής αρχής ανταγωνισμού.
- 161 Από τις εκτιμήσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 157 έως 160 ανωτέρω προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η προσφυγή στο σύστημα διαιτησίας του TAS δεν είναι ικανή να υπονομεύσει την πλήρη αποτελεσματικότητα του δικαίου του ανταγωνισμού της Ένωσης.
- 162 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τη νομολογία που επικαλείται η Επιτροπή. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση με τις περιστάσεις επί των οποίων εκδόθηκε η απόφαση της 6ης Μαρτίου 2018, Achmea (C-284/16, EU:C:2018:158, σκέψη 55), η σύσταση του TAS δεν πηγάζει από συνθήκη με την οποία τα κράτη μέλη συναίνεσαν να εξαιρέσουν διαφορές οι οποίες μπορεί να αφορούν την εφαρμογή ή την ερμηνεία του δικαίου του ανταγωνισμού από την

αρμοδιότητα των δικαστηρίων τους και, ως εκ τούτου, από το σύστημα ενδίκων βοηθημάτων που το άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ τους επιβάλλει να θεσπίσουν στους τομείς που διέπονται από το δίκαιο της Ένωσης.

- 163 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το γεγονός ότι ο κανονισμός διαιτησίας απένειμε στο TAS την αποκλειστική αρμοδιότητα ελέγχου της νομιμότητας των αποφάσεων περί μη επιλεξιμότητας καθώς και το γεγονός ότι η διαιτησία εν προκειμένω είναι υποχρεωτική δεν συνιστούν παράνομες περιστάσεις που καθιστούν τη διαπιστωθείσα εν προκειμένω παράβαση περισσότερο επιβλαβή, όπως είναι οι περιστάσεις που απαριθμούνται στο σημείο 28 των κατευθυντήριων γραμμών του 2006. Επομένως, η Επιτροπή δεν μπορούσε να θεωρήσει ότι ο κανονισμός διαιτησίας συνιστούσε επιβαρυντική περίπτωση και, ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ενίσχυε τους περιορισμούς του ανταγωνισμού που συνεπάγονταν οι κανόνες επιλεξιμότητας.
- 164 Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτός ο έκτος λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το συμπέρασμα που περιέχεται στο τμήμα 8.7 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι αβάσιμο.

Ε. Επί του έβδομου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1/2003

- 165 Με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τη νομιμότητα του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ισχυριζόμενη, κατ' ουσίαν, ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 7 του κανονισμού 1/2003 επιβάλλοντάς της διορθωτικά μέτρα που δεν έχουν καμία σχέση με την προβαλλόμενη παράβαση. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή της επέβαλε εσφαλμένως, κατά παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003, να τροποποιήσει τους κανόνες επιλεξιμότητας, μολονότι οι πτυχές των κανόνων τις οποίους αφορούσαν οι τροποποιήσεις αυτές δεν συνιστούσαν παραβάσεις. Ομοίως, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν διαπίστωσε τον παράνομο χαρακτήρα του κανονισμού διαιτησίας, δεν μπορεί να της επιβάλει την τροποποίησή του.
- 166 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι δεν επέβαλε διορθωτικά μέτρα στην προσφεύγουσα. Εξακολουθεί να υποστηρίζει ότι απλώς απαίτησε από την προσφεύγουσα να θέσει τέλος την παράβαση σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 1/2003, αφήνοντάς τη να επιλέξει τον τρόπο με τον οποίο θα θέσει τέλος στην παράβαση.
- 167 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 1/2003 ορίζει τα εξής:
- «Εάν η Επιτροπή διαπιστώσει, κατόπιν καταγγελίας ή αυτεπαγγέλτως, παράβαση [των άρθρων 101 και 102 ΣΛΕΕ], δύναται να υποχρεώσει με απόφασή της τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων να θέσουν τέλος στη διαπιστωθείσα παράβαση. Για τον σκοπό αυτό, η Επιτροπή δύναται να τους επιβάλλει μέτρα συμπεριφοράς ή διορθωτικού χαρακτήρα, ανάλογα προς τη διαπραχθείσα παράβαση και αναγκαία για την παύση της [...]».
- 168 Η προϋπόθεση που θέτει η διάταξη αυτή, κατά την οποία τα διορθωτικά μέτρα πρέπει να είναι ανάλογα προς τη διαπραχθείσα παράβαση, έχει την έννοια ότι οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται στις επιχειρήσεις προκειμένου να θέσουν τέλος σε παραβίαση του δικαίου του ανταγωνισμού δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του

επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι την αποκατάσταση της νομιμότητας υπό το πρίσμα των κανόνων που παραβιάστηκαν εν προκειμένω (απόφαση της 6ης Απριλίου 1995, RTE και ITP κατά Επιτροπής, C-241/91 P και C-242/91 P, EU:C:1995:98, σκέψη 93).

- 169 Κατά το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διέταξε την προσφεύγουσα να θέσει τέλος στη διαπιστωθείσα παράβαση και να μη λάβει στο εξής οποιοδήποτε μέτρο έχει το ίδιο ή ισοδύναμο αντικείμενο ή αποτέλεσμα. Στην αιτιολογική σκέψη 339 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι υπήρχαν «περισσότερα του ενός μέσα» για να τεθεί τέλος στη διαπιστωθείσα παράβαση και, εν συνεχεία, προσδιόρισε δύο. Ειδικότερα, έκρινε, αφενός, ότι η προσφεύγουσα μπορούσε να καταργήσει το σύστημα προηγούμενης έγκρισης και το σχετικό σύστημα κυρώσεων. Αφετέρου, εάν η προσφεύγουσα επέλεγε να διατηρήσει το σύστημα προηγούμενης έγκρισης σε ισχύ, η Επιτροπή επισήμανε, στην αιτιολογική σκέψη 339 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η προσφεύγουσα θα μπορούσε να θέσει τέλος στην παράβαση με αποτελεσματικό τρόπο «μόνο» εφόσον τροποποιούσε ουσιωδώς τους κανόνες επιλεξιμότητας, «τον κανονισμό διαιτησίας της ISU» και τα κριτήρια χορήγησης έγκρισης που προβλέπονται στην ανακοίνωση αριθ. 1974, απαρίθμησε δε συγχρόνως μια σειρά ενεργειών στις οποίες η προσφεύγουσα θα έπρεπε να προβεί προς τούτο.
- 170 Πρέπει να γίνει εκ προοιμίου δεκτό ότι, στο μέτρο που η Επιτροπή ορθώς δέχθηκε εν προκειμένω την ύπαρξη περιορισμού ως εκ του αντικειμένου, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί καθόσον προσάπτει στην Επιτροπή ότι επέβαλε στην προσφεύγουσα μέτρα που δεν ανταποκρίνονται σε διαπιστωθείσα παράβαση.
- 171 Αντιθέτως, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, ο κανονισμός διαιτησίας δεν αποτελεί συστατικό στοιχείο της διαπιστωθείσας παράβασης και, όπως προκύπτει από τη σκέψη 163 ανωτέρω, εσφαλμένως η Επιτροπή έκρινε ότι ο εν λόγω κανονισμός ενίσχυε την παράβαση αυτή.
- 172 Στην δε αιτιολογική σκέψη 339 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή έκρινε ότι η διατήρηση σε ισχύ του συστήματος προηγούμενης παροχής έγκρισης ήταν δυνατή μόνον αν η προσφεύγουσα τροποποιούσε τον κανονισμό διαιτησίας (βλ. σκέψη 169 ανωτέρω). Ο λόγος αυτός, ερμηνευόμενος υπό το πρίσμα του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως, με το οποίο διατάσσεται η προσφεύγουσα να παύσει την παράβαση και να γνωστοποιήσει στην Επιτροπή τα μέτρα που ελήφθησαν σχετικά, έχει δεσμευτική ισχύ, ακόμη και αν υποτεθεί, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, ότι το εν λόγω αίτημα τροποποίησης του κανονισμού διαιτησίας δεν συνιστά «διορθωτικό μέτρο» κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1/2003.
- 173 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή κακώς απαίτησε από την προσφεύγουσα να τροποποιήσει τον κανονισμό διαιτησίας, ο οποίος δεν ενίσχυε τη σοβαρότητα της διαπιστωθείσας παράβασης και, επιπλέον, δεν αποτελούσε συστατικό στοιχείο της.
- 174 Επομένως, ο έβδομος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτός, στο μέτρο που η Επιτροπή απαίτησε την ουσιώδη τροποποίηση του κανονισμού διαιτησίας σε περίπτωση διατήρησης του συστήματος προηγούμενης έγκρισης, και να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

ΣΤ. Επί του όγδου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι η επιβολή χρηματικών ποινών στερείται νομικής βάσεως

- 175 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να της επιβάλει χρηματικές ποινές για δύο λόγους. Αφενός, τα επιβληθέντα διορθωτικά μέτρα είναι αόριστα και ασαφή και, αφετέρου, δεν συνδέονται με τη διαπιστωθείσα παράβαση.
- 176 Πρώτον, όπως προκύπτει από την εξέταση του έβδομου λόγου ακυρώσεως, η Επιτροπή παρέσχε αρκούντως ακριβή στοιχεία όσον αφορά τα μέτρα που έπρεπε να λάβει η προσφεύγουσα για να παύσει η διαπιστωθείσα παράβαση. Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να επιβάλει χρηματικές ποινές λόγω του αόριστου και ασαφούς χαρακτήρα των εν λόγω μέτρων πρέπει να απορριφθεί.
- 177 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 24, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1/2003, όταν η Επιτροπή εκδίδει απόφαση κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7 του εν λόγω κανονισμού, μπορεί επίσης να επιβάλει στις επιχειρήσεις και στις ενώσεις επιχειρήσεων χρηματικές ποινές προκειμένου να τις εξαναγκάσει να θέσουν τέλος σε παράβαση των διατάξεων των άρθρων 101 ή 102 ΣΛΕΕ. Ωστόσο, όπως εκτέθηκε στο πλαίσιο του έβδομου λόγου ακυρώσεως, ο κανονισμός διαιτησίας δεν αποτελεί μέρος της διαπιστωθείσας παράβασης, οπότε η Επιτροπή δεν μπορούσε να απαιτήσει από την προσφεύγουσα να τον τροποποιήσει και, κατά συνέπεια, δεν μπορούσε να επιβάλει χρηματικές ποινές συνδεδεμένες με την απαίτηση τροποποίησης του εν λόγω κανονισμού.
- 178 Επομένως, ο όγδος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτός, καθόσον αφορά την επιβολή χρηματικών ποινών σε περίπτωση μη τροποποίησης του κανονισμού, και να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

V. Συμπέρασμα ως προς την έκβαση της προσφυγής

- 179 Πρέπει να απορριφθούν τα αιτήματα της προσφεύγουσας όσον αφορά την ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 180 Αντιθέτως, από την ανάλυση του έκτου και του έβδομου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι εσφαλμένως η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο κανονισμός διαιτησίας ενίσχυε τους περιορισμούς του ανταγωνισμού που απέρρεαν από τους κανόνες επιλεξιμότητας και απαίτησε την ουσιώδη τροποποίηση του εν λόγω κανονισμού διαιτησίας, μολονότι αυτός δεν αποτελούσε συστατικό στοιχείο της διαπιστωθείσας στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως παράβασης. Επομένως, πρέπει να ακυρωθεί εν μέρει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 181 Τέλος, από την ανάλυση του όγδου λόγου ακυρώσεως προκύπτει ότι πρέπει, κατά συνέπεια, να ακυρωθεί εν μέρει το άρθρο 4 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο προβλέπει χρηματικές ποινές σε περίπτωση μη τήρησης του άρθρου 2, στο μέτρο που το άρθρο αυτό συνδέεται με την απαίτηση τροποποίησης του κανονισμού διαιτησίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 182 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του.

- 183 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε όσον αφορά το αίτημά της περί ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και δεδομένου ότι έγινε εν μέρει δεκτό το αίτημά της περί ακυρώσεως των άρθρων 2 και 4 της εν λόγω αποφάσεως, κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά έξοδά του.
- 184 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, ακόμα και όταν είναι άλλος από τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα, θα φέρει τα δικαστικά έξοδά του. Υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, πρέπει να κριθεί ότι οι παρεμβαίνοντες θα φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει τα άρθρα 2 και 4 της αποφάσεως C(2017) 8230 final της Επιτροπής, της 8ης Δεκεμβρίου 2017, σχετικά με διαδικασία βάσει του άρθρου 101 ΣΛΕΕ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (υπόθεση ΑΤ/40208 – Κανόνες επιλεξιμότητας της Διεθνούς Ένωσης Παγοδρομίας), κατά το μέρος που η Επιτροπή, υποχρεώνοντας την International Skating Union να παύσει τη διαπιστωθείσα παράβαση επ' απειλή χρηματικής ποινής, μνημονεύει τον κανονισμό διαιτησίας και απαιτεί την τροποποίησή του σε περίπτωση διατήρησης σε ισχύ του συστήματος προηγούμενης έγκρισης.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 3) Η International Skating Union και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.
- 4) Η European Elite Athletes Association, ο Jan Hendrik Tuitert και ο Niels Kersholt φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Gervasoni

Madise

Nihoul

Frendo

Martín y Pérez de Nanclares

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 16 Δεκεμβρίου 2020.

(υπογραφές)